

8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü'nde mücadeleye! Grevde, direnişte, siyasette, devrimde emekçi kadınlar en öne!

Sayfa: 10

Gerçek

Devrimci İşçi Partisi'nin merkezi yayın organıdır

Şubat 2023 / Sayı: 161

Fiyat: 1 TL

Fabrikalardan Haberler:

Bursa Tofaş, OYAK Renault ve SCM, Gebze Smart Solar, Tuzla Chen Solar, Çerkezköy Parex, Kocaeli Kartonsan fabrikalarından, Gebze'den metal ve kafe, Manisa'dan metal, Sancaktepe'den metal, Tuzla'dan tersane işçilerinden haberler

Sayfa: 2-4

DEPREMİN ENKAZINDAN CANLARIMIZI SİSTEMİN ENKAZINDAN HALKLARI EMEĞİN GÜCÜ ÇIKARACAK!

İşçi sınıfı etrafında birleşme ve dayanışmayı yükseltme zamanı!

Kahramanmaraş merkezli iki büyük deprem, Hatay, Gaziantep, Adıyaman, Malatya, Adana, Diyarbakır, Şanlıurfa, Osmaniye ve Kilis'te, Suriye'de ise İdlib, Halep, Afrin, Cerablus'ta binlerce insanımızın canını aldı. Sarsıntı bir tarafta Ankara'ya diğer tarafta Bağdat'a, Filistin'e, hatta Mısır'a kadar hissedildi. Deprem çok büyüktü. Acı da öyle. Ve bu acının içinden çıkan ve giderek büyüyen dayanışma da öyle... İçinde yaşadığımız bencilik çağına isyan edencesine emekçi halktan insanlar dayanışmaya koştu.

Doktorundan hemşiresine sağlık emekçileri; "nereye giderlerse gitsinler" diye azarlananlar, "sen benim kim olduğumu biliyor musun" diyen kendini bilmezlerin şiddetine uğrayanlar, "haklı ödenmez" denip hakları ödenmeyenler bölgeye yardıma koşmak için bir an duraksamadılar. Göçük nedir en iyi bilen, felaketlerin, katliamların acılarını ve deneyimlerini kuşaktan kuşağa biriktiren maden işçileri Zonguldak'tan, Soma'dan, Bartın'dan yine yollara döküldüler. Grevleri yasaklandığında istibadın karşısında yumruğunu sıkı işçiler, fabrikalarına çağırıldıkları kan verme araçlarının önünde sıra olup yumruklarını kan vermek için sıktılar. Eğitim emekçileri, belediye emekçileri herkes seferber oldu.

İşçi sınıfımız ve emekçi halkımız elinden geldiğince ve tüm örgütleriyle dayanışmayı yükseltti. Ama şu bir gerçek ki bu kadar büyük bir felakete baş edebilmek, canları kurtarmak, yaraları sarmak, kalanları yaşatmak için ne sendika ne dernek ne de başka bir örgütlenme yeterli, bunu başarmak için devlet olarak örgütlenmek gerekli. Ve bugün, devlet olarak örgütlenmiş olan sınıf, işçiler,

emekçiler, yoksul köylü, esnaf yani emekçi halk değil burjuvazi! O burjuva sınıfı ki çimentocu, inşaatçı, demirci, vinç, iş makinesi üretici üyeleri korkunç depremin sabahında açılan borsada tavan yapan hisseleriyle dakikalar içinde milyonlar kazandı. Savaş çıkınca kâr eden silah ve petrol tüccarları, pandemide köşeyi dönen sağlık simsarları gibi... Şimdi onlar çelik konstrüksiyon villalarında kârlarından ayırdıklarıyla depremzedeler için hayır işlemek ve bunun en iyi şekilde reklamını yapmak üzere plan yapıyorlar.

Burjuvanın siyaseti de kendi gibi... Deprem sarstı, sistem yıktı. Deprem olacağı belliydi. Büyük olacağı da... Bilim insanları söyledi, uyardı. Seslerini duyması gerekenlere duyuramadılar. Daha doğrusu duyurdular ama ötekiler özel çıkarlara hizmet ettiğinden dinlemedi. Müteahhitler dara düştüğünde bir gecede kredi kampanyaları açanlar, bir kalem oynatmayla milyarlık rant alanları açanlar, patronlar dara düştüğünde bir gecede milyarlarca vergi borcunu silenler 17 Ağustos 1999 Marmara depreminden beri yapılan uyarılara kulak asmadılar. 2003 Bingöl; 2011 Van; 2020 Elazığ ve İzmir depremlerinden ders çıkarmadılar. Çeyrek yüzyılı burjuvazinin çıkarları için bozuk para gibi harcadılar.

1999 depreminin ardından devlet ne yaptı? Deprem vergileri geldi. 10 yıl sonra bu vergilerin akibeti sorulunca dönemin Maliye Bakanı Mehmet Şimşek, deprem vergisi adı altında toplanan 44 milyar liranın otoyol, havalimanı vb. yapımına harcadığını açıklamıştı. Ondan önce yine Maliye Bakanı olan Kemal Unakıtan da "zaten onlar deprem vergisi değildi, öyle olsa depremzedeye

harcadık" demişti. Deprem vergileri 2002 yılında ÖTV adı altında birleştirilip kalcılaştırıldı. Bugün ÖTV ile bütçeye sağlanan yıllık 500 milyar liraya ulaşan gelir hiçbir zaman depreme hazırlık için harcanmadı.

Gerçekten birlik ve beraberliğe en fazla ihtiyaç duyduğumuz günün sabahında devletin başında olan, millete liderlik etmesi umulan kişi milleti böldü parçaladı. Sırf muhalif diye Adana, Hatay, Mersin belediyelerini ayırdı. Diğer illerin belediye başkanlarını telefonla arayıp bu illerin sadece valileriyle görüştü. Bu insanın taraftarları onu dünya lideri diye takdim ediyor. Ama o bu deprem gününde bile milletin derdiyle değil burjuva siyasetinin meseleleriyle dertlendi. Diğer tarafta, burjuva siyasetinin muhalefet kandanından Akşener çıkıp, bugün devletin sesini duymak gerek dedi. Milyonların devlete sesini duyuramadığı, depremin vurduğu şehir merkezlerine bile devletin gidemediği bir günde söyledi hem de bunu.

İyi ki halk harekete geçmek ve dayanışmayı yükseltmek için ne bu siyaseti dinledi ne de devleti bekledi. Şimdi bir kez daha en dar günde, en büyük felaketlerden birinin ortasında milletin bağrından işçi sınıfının ve emekçi halkın dayanışması yükseliyor. Ve milletin bu karanlıktan çıkmak, aydınlığa ulaşmak için etrafında birleşeceği ve takip edeceği gerçek liderlik yani işçi sınıfı kendini gösteriyor. Şimdi birlik ve dayanışma zamanı. İşçi sınıfının etrafında birleşme zamanı. Çünkü depremin enkazından canlarımızı, kapitalist düzenin enkazından halklarımızı emeğin gücüyle çıkarabiliriz.

Tuzla Chen Solar'dan bir işçi

İşçi sınıfı ve müttefikleri için bağımsız siyaset yapmak bugün de ekmek gibi su gibi bir ihtiyaç!

Yoldaşlar merhaba, ben Chen Solar'da çalışan bir işçiyim. Bir süredir fabrikamız büyüyor. Daha önce tek katta üretim yapıyorken şimdi fabrikamızın alt katında daha hızlı üretim yapan bir hat kuruldu. Bu sebeple işçi sayısı son bir yılda iki katına çıktı. Bu büyüme bazı sorunları da beraberinde getirdi. Mola alanı dar gelmeye başlamıştı, servis sayılarının artması gerekiyordu. Soyunma odaları ve tuvaletlerle ilgili bazı sorunlar oluştu. Tabii ki patron bu sorunlardan önce alt kattaki üretimi rayına oturtmakla ilgileniyordu. Kompresör oda-

sı iki üç günde hallediliyorken, mola alanının genişletilmesi sendikamızın baskısına rağmen uzun zaman aldı. Bahsettiğim sorunların bir kısmını temsilcilerin baskısıyla, bizim eylem irademizle çözdük, bazılarını çözmek için ise hala çabalıyoruz. Yakın zamanda işçi sınıfı için emsal bir sözleşme imzalanmış olan fabrikamızda sorunlarımızın çözümünün bu kadar zaman alması şunu düşündürüyor: Üretim toplumun ihtiyaçlarını ve işçilerin hayat kalitesini öncelik haline getiren bir şekilde değil de kâr odaklı yapılmaya devam edildikçe biz bu sorunları kökünden çözemeyeceğiz.

Millet ittifakı ortak politikalar mutabakat metnini yayınladı. Metindeki "Kıdem tazminatı sistemini sosyal taraflarla diyalog çerçevesinde gözden

geçireceğiz." cümlesi, milletin ittifakının da sermayenin başka bir uşağı olduğunu tekrar tekrar gözler önüne sermektedir. Suriye'nin bir bataklığa dönüşmesine vesile olduğumuz dönemlerde Dışişleri Bakanlığı yapmış Ahmet Davutoğlu'nun bulunduğu bir ittifakın mutabakat metnine "Bölge ülkelerinin bağımsızlık, egemenlik ve toprak bütünlüklerine saygı duyacak, iç işlerine karışmayacak, aralarındaki sorunlarda 'taraf tutan' değil 'çözümleri kolaylaştıran' olacağız." diye bir madde eklemesi hiç inandırıcı değildir. Bu ciddiyetsizlik bu memleketin insanına yapılan bir hakarettir. İşçi sınıfı ve müttefikleri için bağımsız siyaset yapmak bugün de ekmek gibi su gibi bir ihtiyaç. Seçime yaklaşırken yaşanan her gelişme bunu doğrular nitelikte. Öz gücümüzden başka güvenecek bir şeyimiz yok. Yaşasın sınıf mücadelemiz!

Bursa SCM fabrikasından bir işçi

Sokağın yaramaz çocuğu Birleşik Metal mücadeleyi zaferle taçlandırdı

Biz DİSK Birleşik Metal-İş'te örgütlü SCM işçileri olarak her zaman sendikamıza güvenle bakarız, sendikamızın bizim ve tüm metal işçileri için elinden gelenin en iyisini yapmaya çalıştığını biliriz. Bu süreçte de sendikamız tüm metal işçisine umut ve güven veren bir duruş sergilemiştir. Son asgari ücrette yapılan zamdan sonra ücretlerde bir denge bozulması oldu. Bundan önceki imzaladığımız toplu sözleşmenin enflasyondan da kaynaklı erimesiyle sözleşmenin revize edilmesi ile ilgili bir talebimiz olmuştu. Fakat buna karşı MESS ara bir sözleşme olamayacağı ve mevcut sözleşmenin delinemeyeceğini söylüyordu. Ancak asgari ücrette yapılan son zamdan sonra bu artık kaçınılmaz bir hal almıştı. Sendikamızın başkanlar kurulundan sonra ücretlere seyranen %20 bir zam talebiyle MESS'e gidileceği söy-

lendiğinde biz SCM işçileri olarak kesinlikle bir şeyler alabileceğimizi biliyorduk.

MESS ile görüşmeler başladığında Türk Metal'den bir temsilci arkadaşım beni telefonla aradı, MEST kartlarına 9 aya kadar bir destek verileceğini sizde neler oluyor diye sordu. Biz bunu kesinlikle kabul edemeyiz, saat ücretlerine bir zam olmadığı takdirde kabul etmeyiz dedim. Arkadaşım zaten olursa da Birleşik Metal'in sayesinde olur dedi. Türk Metal'in MESS görüşmelerinde erzak çekine sıcak baktığını biliyoruz. Sonra Türk Metal yönetimi MESS'in ücretlere 20 kuruşluk zam teklifini de üyelerine büyük bir başarı olarak nasıl anlatacağının hesabını yaparken Birleşik Metal çatayı yükseltme mücadelesi veriyordu. Sendika olarak bir saatlik üretimi durdurma kararı aldık.

Birleşik Metal yine yapmıştı

yapacağımı sokağın yaramaz çocuğu rolünü yine oynamaya başlamıştı. Sonunda da yine bu mücadeleyi zaferle taçlandırmayı başardı, herkese yüzde 15 kıdeme göre 15 yılı geçmemek şartıyla 70 kuruş zam almayı başardık. Türk Metal her yerde kendi başarısını gibisi lanse etmesine rağmen Birleşik Metal yine mütevazı bir duruş sergiledi. Emin olun artık çoğu kendi üyeleri dahi yemiyor. Zafer her zaman direnen işçinin olmuştur. Bekaert grevi yasaklandığında işçiler fiili meşru mücadeleyi seçti. Aslında bu bir dönüm noktası oldu. Bundan öncekilere milli güvenliği tehdit ediyor diye grev yasaklandığında greve çıkılmamıştı. Bekaert her şeyi değiştirdi. Ardından Schneider de bu yola girdi. Artık hiçbir şey eskisi gibi olmayacak. Grev hakkımızı grevle kazandı ve grevle savunmaya devam edeceğiz.

Bursa Tofaş'tan bir işçi

2015'teki gibi eylemlerin olmasından korktukları için ara zam yaptılar

Asgari ücrette yapılan zamdan sonra, Tofaş ve MESS'e bağlı diğer fabrikalarda çalışan işçilerin tepkisi üzerine maaşlara ara zam yapıldı. Sosyal medya üzerinden sendikaya yapılan eleştiriler ve sendika temsilcilerine yapılan baskılar sonucunda ara zam yapmak zorunda kaldılar. Birleşik Metal'in grev kararının da bunda çok önemli bir etkisi oldu. Görüyoruz ki

işçiler olarak gücümüzün farkına varıp mücadele edersek çok daha iyi şartlarda çalışabiliriz. Biraz diretmeye böyle bir zam alıyorsa, sokaklara çıksak hükümetler değişir! Bu ara zammı ne Türk Metal sendikası aldı, ne de MESS verdi. 2015'teki gibi eylemlerin olmasından korktukları için verdiler. Her geçen gün daha da kötüye gidiyor. Eylemlerin önüne geçemeyecek-

rinin farkındalar.

Yapılan zam az da olsa bir nefes oldu. Biliyoruz ki aldığımız zammın iki ay sonra bir değeri kalmayacak yine herşeye zam gelecek. Eylül'de yapılacak olan sözleşme için şimdiden bütün işçiler baskı yapmalıyız. Göstermelik anketler istemiyoruz. Sözleşme taslağımızı gerçekten biz işçiler hazırlamalıyız. İşçiler için en önemli madde-

Bursa OYAK Renault'tan bir işçi

İşçinin baskısı ek zammı aldı

OYAK Renault'ta yılbaşı izninden sonra üretimde bir değişiklik olmadı. Tedarik sorunu devam ediyor. Bu yıl revizyona kadar en az altmış gün kadar duruş olacağı söyleniyor. Megan projesi üretimi Karsan'a geçtikten sonra fabrikada birçok kişi boşta kaldı. EYT durumu tam olarak netlik kazanmadığı için şu an için işten çıkışlar kapalı.

Asgari ücret zammı sonrası ücretlerin asgari ücret düzeyine gelmesi üzerine fabrikada büyük tepkiler oluşmaya başladı. Enflasyonun bu kadar çok artacağını geçen dönemki sözleşmenin yetersiz olacağını biliyorduk. Geçen dönemki sözleşme imzalanmadan önce sözleşme taslağının enflasyon karşısında eridiğini ve revize edilmesi gerektiğini şube başkanı ve temsilcilere defalarca söyledik. Şube başkanı "böyle bir şey olamaz, yasada yok, kim uyduruyor bunu" diyerek herkesi geçiştirdi. Şimdi ise sendika yöneticileri biz bu kadar kötüye gideceğini düşünememiştik, diyerek geçiştirmeye devam ediyorlar.

Fabrikalardaki baskılar sonucunda MESS ile sendika arasında toplam yüzde 34 ek zam anlaşması yapıldı. Açıklamaya göre 31 Aralık 2022 günkü saat ücretleri önce 48,04 TL'ye çekilip, daha sonra Mart ayı enflasyonu beklemeden yüzde 15 yansıtılacağı, 15'i geçmesi halinde 28 Şubat'ta saat ücretlerine ekleneceğini, her kıdem yılı için saat ücretlerine, 10,5 geçmeyecek üzere 70 kuruş ekleneceği açıklandı.

Zaten cepte olan altı aylık enflasyonun yüzde 15 olarak iki ay erkene almak, işçilerin taleplerinin karşılanması ya da işçilerin ücretlerinde yaşanan erimeyi karşılamak olarak değerlendirilemez!

Ek zam yapılması ile birlikte işçiler olarak artık şunu biliyoruz; Sözleşme imzalanmadan önce de, imzalandıktan sonra da her şekilde değiştirilebilir. Mücadele ettiğimizde neleri değiştirebileceğimizin farkındayız.

Gebze'den bir metal işçisi kadın

İkiyüzlü patronların rüşvetlerine karnımız tok!

Merhaba dostlar. Gebze'de bir telefon fabrikasında çalışıyorum. Bizler haklarımızın gasp edilmesine, patronlar ve yöneticilerin baskılarına karşı örgütlü mücadeleyi seçtik ve sendikalı olduk. Şu sıralar toplu iş sözleşmemizin görüşmeleri başladı. Yöneticiler henüz sözleşme imzalanmadığı için hala sendika yokmuş gibi davranmamızı istiyorlar. Bizim sendikalaşma mücadelemizde gösterdiğimiz birlik ve örgütlülük patronları o günlere ve geleceğe dair epey korkuttu. İş durdurma, işgal, direniş yöntemleriyle yasal süreçleri beklemeden söke söke aldık hakkımızı. İş böyle olunca yönetim içindeki örgütlülüğü kırarak yeni taktikler denemeye başladı. Sendikaya üye, toplu sözleşmeden de faydalanacak olan yönetici ama mavi yaka arkadaşlarımız var, takım lideri, eğitim sorumlusu, kaliteci gibi. Biz sendika sebebiyle işten atıldıktan sonra yöneticiler bizim ikiyüzlü patronların ayırdığı bütçe ile mavi yaka yönetici arkadaşları ekip ekip olarak lüks restoranlarda yemeklere gitmeye başladı. Böyle Çin-Türk kültür kaynaşması havasında, sıcak pozlar veriliyor sosyal medyaya konuluyor... Fakat bu taktikler bizlere sökmez. Biz işçiler, yemeğe götürülen de götürülmeyen de biliyoruz aslında hepimizi açıklıkla sınadıklarını, sefil zamlarla kandırmaya çalıştıklarını, üç kuruşluk yakacak parasına minnet etmemizi beklediklerini. Yüzlerce kişiyiz örgütlü, her ay cebimize aynı para giriyor, boğazımızdan aynı yemek geçiyor. Patronlar bizleri satın alamaz, rüşvetlere karnımız tok bizim. En zor zamanda birlik olmuşuz, haklarımızı ve sendikal yetkimizi masaya yumruğumuzu vurarak almışız bir kere. Bu sebeple türlü taktikler de denense, toplu sözleşme imzalanana kadar sendikadan bahsetmemizi istemeseler de artık çok geç, bizler artık örgütlü, bilinçli ve sendikalı işçileriz. Karşımıza çıkan sorun her ne olursa olsun patronlara karşı hep birlikte mücadele edeceğiz.

lerden biri vergi dilimi konusu. Bunun için adım atılmalıdır. Vergiler yüzde 10 sabitlenmelidir. Yoksa aldığımız zam eriyip gidecek.

Fabrikadaki duruma gelecek olursak, Tofaş'ta yılbaşı izninden sonra işler yavaş ilerliyor. Üretimde düşüş var. Doblo hatlarında tek vardiya çalışıyor. Bir vardiya çalışıyor, diğer vardiya izine çıkıyor. Yeni model gelene kadar bu

şekilde devam edecek gibi gözüküyor. EYT durumu da tam netlik kazanmadığı için, şimdilik işten çıkışlar kapalı. Kaç ay oldu hâlâ banka promosyonu belli olmadı. Tofaş Koç'un fabrikası gibi bahaneler yapılarak çok düşük bir promosyon alırlarsa, büyük tepkilerin olacağı kesin! Bahanelerin arkasına sığındığı için artık işçiler Türk Metal sendikasına güvenmiyor!

Gebze Smart Solar'dan bir işçi

İşgal, Grev, Direniş ve Hürriyet

Dostlar merhaba.

Smart Solar fabrikasında bugüne kadar işgaller ve eylemler yaparak haklı bir sendikal mücadele verdiğimiz bu gazetenin okuyucuları olan tüm işçilerin malumu. Mücademizin kıvılcımı bir arkadaşımızın işten atılmasıyla başladı, sıranın bize gelmesini beklemeden elimizi şaltere uzatıp patrona gerekli tavrımızı gösterdik. Ancak işçi sınıfının dilinden düşmeyen 'İşgal, Grev, Direniş' sloganımız hayata geçtiğinde bizler için nasıl değişimlere kapı aralıyor hala görüyoruz. Arkadaşımızı işten attırmadık ve sendikal davamız bitene kadar birbirimize kenetlendik, davamızı mahkemelerde izlemekle yetinmedik tıpkı örgütlü işçi arkadaşlarımızdan öğrendiğimiz gibi eylemler yaparak yemekhane ve promosyon hakkımızı aldık. Bu yazılanlar bir fabrikada yaşanan örnektir. Peki memleket?

İktidarın biz işçilerin haklı mücadelesine karşı son saldırısı Bekaert ve MESS'e bağlı fabrikalardan Schneider Enerji fabrikalarında çalışan işçilerin grevini yasaklamak oldu. Ancak mücadelede pişmiş Be-

kaert grevcileri grev yasağına karşı evlerine dönmektense 'İşgal, Grev, Direniş' diyerek haklı mücadelelerini gece yarısı gelen bir yasak paçavrasına karşı korudu. Bekaert işçileri bu onurlu ve örgütlü mücadelelerinde elbet çok iyi haklar elde etti ancak Türkiye işçi sınıfının yasaklı grevlerine dur demesi ve bayrağı Schneider işçilerine teslim etmesi sadece kendi hayatlarında değil tüm sendikal-sindikasız işçilerin şimdilik hayatlarında olmasa bile bilinçlerinde bir değişim yarattı.

Schneider işçileri de Bekaert işçileri de hakları için milli güvenliği değil yabancı sermayeyi tehdit etti. Evet memleketin alın terinden milyar dolarları sömüren uluslararası

kapitalistlere karşı Türkiye işçi sınıfının tarihi tecrübesi ve mücadelesi yine galip geldi.

Son haftalarda tanık olduğumuz mücadeleler bize şunu gösteriyor: Hayatımızın değişimi, çocuklarımızın geleceği dört yılda bir sandığa giderek değişmedi, değişmiyor. Bu nasırlı ellerimizi şaltere götürdüğümüzde ne işten atılan arkadaşlarımız gerimizde kalıyor ne iktidar tarafından kollanan patronlar bize diz çöktürebiliyor. Bizim sloganlarımız fabrikalardan çıkıp Nazım Hikmet'in de dediği gibi:

"İşte o zaman dolaşacaktır en şanlı elbisesiyle:

İşçi tulumuyla bu güzelim memlekette hürriyet"

Kartonsan grevinden bir işçi

Grev anayasal haktır herkes saygı duymalı

Merhaba, on yıldır Kartonsan fabrikasında çalışmaktayım. Kartonsan'daki çalışma hayatım boyunca Kartonsan hiç zarar etmedi aksine her yıl bir önceki yılların üretim ve satış rekorlarını kırdı. Özellikle belirtmek istediğim bir bölüm var ki o da pandemi dönemi kimsenin dışarıya çıkmaya cesareti yokken, yöneticilerimiz odalarından çıkmazken, toplantılarını görüntülü yaparken, evden çalışırken buradaki işçi canını dişine takarken Covid-19 hastalığına defalarca yakalanan arkadaşlarımız oldu. Ailelerimize bulaştırdık. Bunun karşılığı bugünkü durum olmamalıydı. Bunları hak etmedik. Kartonsan'daki çalışma arkadaşlarımız hep özveri ile çalışan, işyerinin üretimini sekteye uğramaması için sorumluluk alan insanlar oldu ama ne yazık ki işveren ve yönetimi bunun karşılığında ne fabrika faaliyet halindeyken gerekli değer ve önemi verdi ne de greve çıktığımızda gerekli saygıyı gösterdi. Grev anayasal haktır herkes saygı duymalı. Sözde demokrasi sözde özgürlükçü. İnsan haklarının, işçi haklarının savunucusuyum demekle olmaz icraat önemli. Bizi destekleyen herkese saygılar teşekkürler.

İstanbul Tuzla'dan bir tersane işçisi

Asgari değil insanca yaşam ücreti!

Merhaba dostlar, ben Tuzladan bir tersane işçisiyim. Yeni yıla girdik ve fabrikalarda ücret bir hayli gündem olmuş durumda. Bizim fabrikamızda da durum bu şekilde. Asgari ücrette yapılan %55'lik zam yetersiz kaldığı halde patronlar çoğu fabrikada %40'ın üstüne çıkmadı bile, zaten maaşlarımız hızla yükselen enflasyon karşısında eriyip gidiyor. Yüksek enflasyonun borcunun neden hep işçi sınıfı ödüyor? Biz fabrikalarda hayatlarımız riske atarken emeğimizin karşılığını alamıyoruz da sermaye neden hep daha zengin oluyor? Bunun cevabı işçilerin ne kadar birlik olduğundadır. Çalıştığım fabrikada işçi sağlığına hiç önem verilmiyor, birçok tehlikeye maruz kalıyoruz. Zehirli kimyasallar, toz, hijyen eksikliği gibi birçok şey, fakat yeterli önlemler alınmıyor. Bununla birlikte verdiğimiz emeğin karşılığını da alamıyoruz. Çalıştığımız ocak ayını yeni zam oranına göre çalışıyoruz ancak yeni ücretlerimiz ay sonunda öğreniyoruz. Yeni yıl zam ücretini yetkili olarak bilinen kişi yemekhaneye gelip %30 ile %35 arasında olacağını söyleyip, kimsenin zam için yanına gelmemesini söyledi. Bazı arkadaşlarımız görüşüp kendi istedikleri ücretleri aldılar, fakat üzerine artı baskı uğratan arkadaşlar konuşmaya cesaret edemedikleri için düşük ücretlere mahkum kaldılar çünkü itiraz ettikleri anda işten çıkarılmayla karşı karşıya kalacaklarını söyledi. Zam duyurulduğu anda işçiler olarak birleşip bu ücreti reddetseydik patronun baskısını geri tepebilirdik. İşte burada işçilerin birliğinin önemini anlıyoruz. Patronun maaşları düşük ve adaletsiz dağıtması kurnazca oyunlarından biridir. Biz her zam tarihi yaklaştığında acaba yaşanacak bir ücret alacak mıyız diye düşünmek istemiyoruz.! İnsanca ücretlerde çalışmak istiyoruz. İşçiler her zaman birlik oldukları zaman güçlüler. Bunu bize Bekaert, Elba bant ve vivo işçileri gösterdi. Birlik olduklarında zaferin nasıl adım adım geldiğini hep birlikte gördük. İşçiler patronların eline bakmayıp kendi ellerini havaya kaldırıp şalteri indirdiğinde o ellerin ne kar güçlü olduğunu birçok kez gördük.

İstanbul Sancaktepe'den metal işçisi bir kadın

İşçi sınıfı yenilgilerin değil zaferlerin mimarı olmalıdır!

Merhaba arkadaşlar,

Ben teknoloji fabrikasında çalışan bir işçiyim. Hepimizin gündemi şu sıralar seçim. İşçi sınıfının bir kısmı mevcut iktidardan medet umarken bir kısmı ise altılı masaya bel bağlamış durumda. Benim yaşımın yettiği yetmediği çok seçim görmüştür ülkemiz. Gelenlerin gidenlerin hepsi emekçi halkımıza çok şey vadetti. Bir bakalım ne kalmış bugüne? Hakkı olan emekliliği alamayan EYT'liler, her fırsatta grevleri yasaklanan, sendikaya bile savaşırsın gibi üye olan işçiler, iş bulamayan milyonlar; cinayetlere, tacize maruz kalıp adalet

erişemeyen kadınlar, geleceğini göremeyen gençler, yok sayılan ve ezilen halklar... Bize sorunlardan başka hiçbir şey bırakmadılar! Çünkü aslında onların ne bunları çözmeye niyeti ne de gücü var.

Onların iktidarı; bir avuç insanın zenginliği uğruna milyonları yoksulluğa mahkum etmek için var. Aynı kaptan yemek yiyen insanları; ırkı, mezhebi, cinsiyeti sebebiyle birbirine düşman etmek için var. Daha fazla kar etmek uğruna savaşlar yaratmak için var.

Yıllarca bu oyunlara kandık, bir şeyler değişir umuduyla git-

tik oylar verdik. Her gelen işçi sınıfının ekmeğine göz koydu. Neden ekmeğimizi bir avuç insana heba edelim? Neden kardeş kavgalarında taraf olmaya zorlanalım? Biz işçiler kendi siyasetimizi yaparsak tüm bunlara son verebiliriz. Artık patron partilerinden bize hayır gelmeyeceğini görelim.

Bir söz vardır çok meşhur: "Hep denedin, hep yenildin. Ol-sun, yine dene yine yenil.". Biz daha iyi yenilgilerin değil zaferlerin mimarı olabiliriz. Kendi siyasetimizi yapmaktan başka çaremiz yok. Masaya yumruğumuz vuralım!

Manisa'dan metal işçisi bir kadın

Kurtuluşumuz da çözüm de işçi sınıfının örgütlenmesindedir!

Merhaba, Manisa'dan tüm işçi kardeşlerime selamlar. Asgari ücret zammının ardından fabrikada tam bir kaos ortamı oldu. Fabrikada sendika olması ve sözleşme gereği enflasyon oranında zam alınacağı için görece daha rahattık. Ancak rahat olmayan tek kişi herhalde bize enflasyon zammını bile çok gören patrondu. Masaya oturup sözleşmeye imza atan patron sanki ortada bir sözleşme yokmuş gibi enflasyon oranında zammı verirse batacağını, kesinlikle veremeyeceğini söyledi durdu. Günlerce meseleyi yokuşa sürdü, zaten gergin bir bekleyiş içinde olan insanlara daha da göz dağı verdi. Ama

sonuç olarak anlaşma sağlandı. Ne söylendiği gibi fabrika kapandı ne de battı. Aksine fabrika para basmaya devam ediyor. Makineler yarım saat dursa anında tutanak tutuluyor. Dolarla satış yapıp bizlere Türk lirası ödeyen patronumuz kârlarından bir kuruş dahi zarar etmeye tahammül edemiyor. Hep söylenen şey zor zamanlardan geçtiğimiz, önümüzde belirsiz bir dönem olduğu. Ne hikmetse aynı zor zamanlardan geçiyoruz fakat beyefendiler, hanımefendiler zor zamandan geçerken dahi servetlerini katlıyor! Bu zaman kime zor anlamak zor değil. Sorunları yatanlar aynı, yaşayanlar aynı. Gerek

çalıştığım fabrikada, gerek yaşadığım ülkede. Çözüm içinse ne zaman, ne şekilde, hangi koşullarda olacağı dahi belli olmayan bir seçim gösterilip duruluyor. Artık bunaldık! Bizi gümbegün yoksulluğa, karanlığa iten bu düzenle 4 ay sonra değil, hemen şimdi hesaplaşmalıyız! Bekaert işçisinin yaptığı gibi gerçek gücün kimse olduğunu masaya yumruğumuzu vurarak göstermeliyiz. Bize sürekli "dişinizi sıkın, sabredin" diyerek bizleri boş vaatlerle avutanlara değil, kendi gücümüze, örgütlü ve üretimden gelen gücümüze güvenmeliyiz. Sadece o güç bizim çözümümüz, kurtuluşumuz olur!

Gebze'den bir kafe işçisi

Bu düzenin yarattığı yüzlerce ayrımcılığa karşı milyarlarca beden olarak birleşelim!

Merhaba yoldaşlar, ben Gebze'de çalışan bir kafe işçisiyim. Peş peşe gelen zamlar ve fahiş doğalgaz fiyatlarıyla, bir türlü gelmeyen kış en çetin haliyle geldi çattı. Bu soğukta çalışmak zorunda olan bir sürü emekçinin ise cebi yanmaya devam ediyor. Ülkenin tüm nimetlerinden sefa süren sermaye sahipleri olurken, cefa çeken her zamanki gibi işçi, emekçi oluyor. Sermaye sahipleri fırsatını bulduğu her an bedel ödetmenin yollarını ararken, bunu en tatlı dille ve en sinsi şekilde yapmayı tercih ediyor.

Benim sektörümde sık yaşanan ve işyerimde halihazırda yaşadığım durum ise patronların işçileri tek tek hedef alarak, geçici tekliflerle manipüle

etmeye çalışması oluyor. Bu sayede her birimiz için ayrı ayrı sömürü politikası yürütebiliyor. Açlık sınırının altındaki ücrete mahkûm ediyor. İznimizden alıyor ve on iki saati bulan çalışma saatlerinin yanında bir kuruş dahi mesai ücreti vermiyor. Lakin dostlar bu böyle mi gidecek? İş sömürmeye, çene çalmaya gelince oldukça becerikli olan patronların karşısında çaresiz miyiz?

Her türlü büyüklükte, her türlü teknolojiye sayısız ürünü mükemmel bir takım çalışmasıyla üretebiliyor olmamız bizlere bir şey hatırlatmalı. Bu dünyanın da bu sisteminde çarkını döndüren bizleriz. Her ne kadar bu düzenin korkakları tüm sorun ve

krizlere sebep olanların biz olduğunu söylese de biz çözümüz. Özgürlüğümüz ve haklarımız için mücadele etmeliyiz çünkü bunu sağlayabilecek tek güç bizleriz. Ne korkudan grevleri yasaklayan iktidarlar bu kadar büyük bir güce sahip, ne de sülük gibi sermayesini tamamen bizler üzerinden kazanan patronlar. İşte bu yüzden hak verilmez alınır, zafer sokakta, fabrikada, kafede işçinin örgütlenip birlik olduğu her alanda kazanılır. Kurtuluşumuz, geleceğimiz bizim elimizde. Bu düzenin yarattığı yüzlerce ayrımcılığa karşı milyarlarca beden olarak birleşelim! Yaşasın örgütlü mücadelemiz! Yaşasın işçi sınıfının birliği!

Çiğli Belediyesi ile Genel-İş el ele işçi kıyımına hazırlanıyor!

İzmir'de CHP'li Çiğli Belediyesi'ne bağlı Çibel A.Ş. emekçileri Ocak ayının başından itibaren asgari ücret zammı sonrası asgari ücretin de altında kalan sözleşmeyi iyileştirme mücadelesi veriyor. Genel-İş sendikası 8 No'lu şubede örgütlü işçiler geçtiğimiz yılın Nisan ayında yapılan sözleşme görüşmelerinde anlaşma sağlanamaması üzerine grev kararı almış, 6 gün süren grev sonrası işçinin iradesi yok sayılarak Genel-İş ile Çiğli Belediyesi arasında 3 yıllık sözleşme imzalanmıştı. Sözleşme henüz birinci yılını doldurmadan sefalet ücreti hatta açlık ücreti hâlini almış durumda.

Genel-İş işçinin iradesini kırmaya çalışıyor

Çibel işçileri, eylemlerini sıklaştırıp gücünü daha fazla hissettirdiği bu süreçte temel atma töreni için İzmir'e gelen Kemal Kılıçdaroğlu'nun da karşısına dikilip "İşçiler açken başkana huzur yok!" sloganlarıyla ek zam taleplerini tekrar dile getirdi. Bunun üzerine Genel-İş Genel Yönetim Kurulu

bir açıklama yayınlarak bu eylemi "işçi sınıfı bilincinden uzak bir eylem" olarak nitelendirip "kurumsal işleyişe aykırı olduğu" gerekçesiyle eyleme öncülük eden üç işyeri temsilcisini temsilcilik görevinden aldı. Aynı açıklamada "Demokrasi işçinin ekmeğidir!" diyen sendikanın, üyelerini antidemokratik bir kararla patronların önüne atması bürokrasinin CHP ile kurduğu "kurumsal" bağlarını ortaya koyuyor.

Üç temsilcinin temsilcilik görevinden alınması üzerine Çibel emekçileri 21 Ocak Cumartesi günü bir basın açıklaması gerçekleştirerek mücadeledeki kararlılıklarını yineledi ve sendika şube ve genel yönetimini işçi demokrasisine uygun davranmaya davet etti.

Çibel A.Ş. taarruza geçtil!

Çibel A.Ş. 23 Ocak Pazartesi günü yaptığı açıklama ile Kılıçdaroğlu'nun katıldığı törende ek zam talebiyle eylem yapan emekçilerden 61'i hakkında disiplin soruşturması başlattığını duyurdu. Açıklamada "Üyesi buldukları sendikanın da tasvip etmediği bir şekilde dirlik borcuna da aykırı

davrandıkları tespit edilmiştir." ifadesi kullanıldı. Bu açıklama ile görüyoruz ki işçilerin açlık ücretlerini iyileştirmek için mücadele etmeyen sendika yönetimi, tabandan gelen mücadele baskısına rağmen üyelerini yüzüstü bırakmış, işçileri sermayenin önüne atmıştır. CHP'li belediye de buradan aldığı kuvvetle Çibel işçilerine karşı taarruza geçmiştir!

Açlık ücretine karşı mücadele süreci

İşçilerin talepleri mücadelenin başından itibaren oldukça net: Geçen yıl imzalanan sözleşmeye ek protokol ile açlık seviyesinin üzerinde ücret! Genel-İş 8 No'lu şube bu konuda girişimler olduğunu söylese de işçiler mücadele alanında şube yönetiminin tavrını net olarak görüyor. Sendikanın patron tarafı tutumuna karşı iradesine sahip çıkan işçiler seçtikleri temsilcileriyle beraber mücadeleyi sürdürüyor. İşçiler, sendika şube yönetimini de bir an önce yanlıştan dönmeye, bu kavgada işçiden taraf olmaya çağırıyor.

Barutçu Tekstil'de emekçi kadınlar sendika hakkı için mücadeleyi sürdürüyor

Bursa Demirtaş Organize Sanayi Bölgesi'nde bulunan Barutçu Tekstil fabrikasında sendikalaştığı için 9 kadın işçi işten atıldı. Hak-İş'e bağlı Öz İplik-İş sendikasında örgütlenen işçi kadınlar işten atıldıktan sonra geçtiğimiz Ekim ayından bu yana fabrikalarının önünde mücadeleye devam ediyor.

Sendika hakkına saygı duyulmaması dile getiren ve sendikal sebeplerle değil fabrikanın küçülmeye gittiği

in işçilerin çıkarıldığını iddia eden patron, sendikal hakları için mücadeleyi sürdüren işçilerin mücadelelerini engellemek için her türlü yola başvurdu. İşçileri sendikalaştıkları için işten attı, buna karşı direnişe başlayan işçilerin eylemlerini sürdürdüğü fabrika önündeki alana içi amonyak dolu tankerlerin kapaklarını açık şekilde bırakarak 9 kadın işçinin ve 2 sendika yöneticisinin zehirlenmesine dahi yol açtı. Barutçu

Tekstil'in bu konuyu kesin bir dille reddetmesi ve hatta provokasyon olarak değerlendirmesine karşın, işçilerin şikayette bulunması üzere gelen AFAD ekipleri ve Adli Tıp raporundaki kayıtlar işçilerin söylediklerini doğrular nitelikte. İşçiler patronun tüm bu baskılarına rağmen

direnişlerini sürdürürken emekçi kadınların mücadelelerine destek de eksik olmadı. Birleşik Metal-İş Kadın Komisyonu'nun "Kadın Dayanışması Yaşatır, Yanımızdayız!" pankartıyla direniş alanına yaptığı ziyaret ile farklı sektörlerden emekçi kadınlar mücadelede omuz omuza verdi. Bu mücadelenin tüm işçi sınıfının ve tüm emekçi kadınların mücadelesi olduğunu direniş alanında gösterdi.

Seçimini direnişten, mücadeleden yana yapan emekçi kadınların 3 ayı aşkın süredir sürdürdüğü bu mücadele, bütün işçi sınıfına ve emekçi kadınlara yol göstermeye devam ediyor. Barutçu Tekstil'de bütün zorluklara rağmen süren bu mücadele zafere ulaşacak, bütün işçi sınıfı ve emekçi kadınlar ekmeğe ve hürriyete bir adım daha yaklaşacak!

Çerkezköy Parex fabrikasından bir işçi Parex işçisine köle muamelesi reva görülüyor!

Çerkezköy'de Parex temizlik malzemeleri fabrikasında çalışıyorum. Çalıştığım fabrikadaki çalışma koşullarını anlatmak istiyorum. Çalıştığım süreç içinde çok şeyler yaşadım ve şahit oldum. Öncelikle iş yerinde haksızlık üst seviyede, sık sık toplantı yapılıyor toplantıda kazandırın kazanın diyorlar. İyi de kazandırıyoruz patrona ama işçilerin kazandığı kuru asgari ücret. İşçilere psikolojik baskı yapılıyor genel müdür, bölüm müdürü ve beyaz yakalar tarafından. İşçilere bizim dediklerimizin altında üretim yapılırsa kapıda bulursunuz kendinizi diyorlar. Sürekli seni işten çıkarmakla tehdit ediyorlar. Defalarca şahit oldum genel müdür işle ilgili sorun olursa ağza alınmayacak küfürler saçıyor. Yani fabrikada orman kanunları işliyor. Memlekette sözde yasalar var ama bu yasalar patronlara işleniyor. İstibdadı arkalarına almışlar fabrikalarda at koşturabileceklerini zannediyorlar. Ama işçiler birlik olduğu zaman sınıf mücadelesinin yasaları işlemeye başlar. İşte o zaman patronların değil biz işçilerin dedikleri olacak. Aynı Bekaert'ta, Schneider'de olduğu gibi.. O yüzden birlik olacağız fabrikaları da memleketi de patronlara dar edeceğiz.

Ya grev halayı ya toplu sözleşme masası!

Eskişehir'de bulunan Atışkan Yapı işçilerinin 30 Haziran'da başlattıkları grev yedi ayı geride bıraktı. Türk-İş'e bağlı Kristal-İş sendikası ile masaya oturmayı reddeden, grevi kırmak, Kristal-İş'i fabrikadan gönderip yerine Çimse-İş'i sokmak için elinden geleni yapan patrona karşı işçiler, grevlerine de sendikalarına da sahip çıkıyor. Üretimi içerdeki 12 işçiyle sürdürmeye çalışan patron, iyice sıkıştığı için işçilere toplu sözleşme taslağında yazan taleplerin de üzerinde şartlar teklif etti. Toplu sözleşme ile değil bireysel olarak işçileri ikna edip grevi kırmak ve sendikayı fabrikada bitirmek istese de, nafiye. Çünkü Atışkan Yapı işçisi bugün rüşvet gibi teklif ettiklerini elinin tersi ile itiyor, sadece bugün değil her zaman hakkı olanı almak için örgütlü gücüne güveniyor, sendikalı olarak fabrikaya dönmünün bugün alınacak herhangi bir ücret artışından daha önemli olduğunu biliyor. Atışkan Yapı işçileri bir yandan bu oyunlara pabuç bırakmazken diğer yandan grev kırıcılığını Çalışma Bakanlığına tespit ettirmek için sendikaları aracılığıyla girişimlerde bulunuyor. Hepsinden önemlisi de daha büyük ve etkili eylemler için hazırlık yapıyor, haklarını alana kadar mücadeleyi yükselterek sürdüreceklerini dile getiriyorlar. Devrimci İşçi Partisi olarak bir kez daha çağrımızı yineliyoruz: Atışkan Yapı işçilerinin sesine ses olalım! Sınıf dayanışmasını yükseltelim!

Kartonsan'da grev ateşi yanmaya devam ediyor!

Kocaeli Başiskele'de kurulu bulunan Kartonsan işçilerinin yaktığı grev ateşi 40 günü aşkındır yanmaya devam ediyor. 6 ay boyunca süren görüşmelerden sonuç çıkmaması üzerine 168 işçi şalteri indirdi ve insanca bir ücret talebiyle mücadelesine başladı. 30'a yakın ülkeye ihracat yapmakla övünen, 2022 yılının ilk dokuz ayında 666 milyon TL kâr açıklayan ve Türkiye'nin lider kuşeli karton üreticisi olarak kendini tanıtan firma, yıllarca dışıyla tırnağıyla çalışan işçilerine sefalet ücretini dayattı. Ancak Kartonsan işçileri dışını değil yumruğunu sıkarak bu gidişata dur dedi ve hem insanca bir ücret hem de çalışma koşullarının iyileştirilmesi için grevlerine devam ediyor.

Türk-İş'e bağlı Selülöz-İş'in örgütlü olduğu fabrikada grev ilk gününden bu yana şenlik havasında geçiyor. İşçiler hafta sonu ailelerini getirerek grev alanında halaylar çekiyor, şarkılar söylüyor ve işçi çocukları için oyunlar oynanıyor. Başlattıkları grevin ve ortaya koydukları iradenin memleketin işçilerine ve emekçilerine örnek teşkil edeceğinin bilincinde olan işçiler, grev temposunu ilk günden bu yana hiç düşürmedi, grev coşkusunu hiç kaybetmedi. Patronun taşeronları grevden uzak tutmaya çalışarak ve grev alanını haksız sayarak grevi kırma girişimlerini de boşa çıkaran işçiler, aynı zamanda Valilik aracılığıyla devletin patron lehine sözleşmeyi bağlama girişimlerini de kabul etmedi. Sendikanın sözleşme teklifinden geri adım atmayacaklarını belirten işçiler, kaç gün sürerse sürsün grevi zafere ulaştırmakta kararlı. Başiskele'den çoban ateşini yakan Kartonsan işçilerinin grevi hepimizin grevidir! İşçileri ve emekçileri boş vaatlerle oyalamaya kararlı düzen siyasetinin aksine, Kartonsan işçileri koşullarını iyileştirmek ve daha iyi bir gelecek için mücadelesine bugünden başladı. Zafer Kartonsan işçisinin olacak!

Ne MESS'in dayatması ne de devletin yasakları! Metal işçisi hakkını söke söke aldı!

2023 yılı memleketin dört bir yandan işçilerin ve emekçilerin mücadeleleriyle başladı. Türkiye'de ücretlerin açlık sınırına çakılması ve TÜİK'in aldatıcı enflasyon oranlarına karşı ekmeğini büyütme isteyen işçiler birçok yerde direnişlerle, grevlerle mücadele yolunu seçti. Bu mücadelelerin en büyüğü ise şüphesiz 180 bin metal işçisini kapsayan MESS'e karşı verildi. MESS'e bağlı tüm fabrikaları kapsayan ek zam mücadelesiyle birlikte yine MESS'e bağlı 5 işletmede yürütülen toplu iş sözleşmesi görüşmeleri önemli kazanımlarla sonuçlandı. Yasakları tanımayan BeKaert işçilerinin gösterdiği grev iradesini Schneider işçileri de MESS'e karşı gösterdi. Seçimini hemen bugün şimdi mücadeleden yana yapan ve ücretlerindeki erimeye karşı harekete geçen metal işçileri, elde ettiği kazanımlarla ekme ve hürriyet mücadelesini yükseltti.

"MESS ek zam vermez" ezberi bozuldu

MESS fabrikalarında ek zam alınması bu kazanımlardan biridir. 17 Ocak tarihinde Birleşik Metal-İş, Türk Metal ve Özçelik-İş sendikaları MESS ile yapılan görüşmelerin ardından toplamda %34 oranında bir ek zam yapılacağını duyurdu. Anlaşmaya göre Mart'ta verilecek altı aylık enflasyon farkı %15 olacak şekilde Ocak ayına çekilecek ve her kıdem yılı için toplamda 10,5 TL'yi geçmeyecek şekilde saat ücretlerine 70 kuruş zam yapılacaktır. Mart ayı için belirlenen altı aylık enflasyonun %15'i geçtiği durumda ise aradaki fark Şubat maaşlarına yansıtılacaktır. Metal işçisi için ücret zammı açısından kazanımın miktarı tatmin edici olmaktan uzaktır. Ne kayıplar telafi olmuş ne de geçim sıkıntısı çözülmüştür. Ancak bazı kazanımların kıymeti parayla ölçülmez. MESS sözleşmelerinin dokunulmazlığı Birleşik Metal-İş'in masaya grev iradesiyle oturması sonucunda kalkmıştır. 2015 fiili metal grevleri sürecinde bile saat ücretine zam alınmamıştı. Bu açıdan bir eşik aşılmıştır. "Sözleşme taslağı-

nın değiştirilemeyeceği" gibi bir şehir efsanesinin kol gezdiği bir ortamdan sözleşmenin revize edildiği bir noktaya gelinmiştir. Ezberler bozulmuştur.

Ayrı gayrı yok! Birleşik işçi cephesi var!

MESS'e bağlı Türk Metal fabrikalarında da işçilerin hareketliliği ve tepkilerini yükseltmeleri bu süreçte etkili olmuştur. Türkiye'nin en büyük ve en çok kâr eden fabrikalarından olan Ford, Renault, Tofaş ve Arçelik gibi fabrikalarda ücretleri asgari ücrette dayanan işçiler bu süreçte ek zam talebini yükseltti ve sendikalarına baskı yaptı. Ancak Türk Metal yöneticileri grev ya da eylem kararı almadı, süreci geçiştirmeye yönelik bir tutum içine girdi ve böylece daha iyisinin imzalanabileceği bir anlaşmanın önüne geçti. Sendikaların birleşik bir işçi cephesi oluşturarak MESS'e karşı ortak bir mücadele örmesinin önemi bir kez daha görüldü. Mevcut durumda sendikaların başındakiler bu birlikteliği örececek bir anlayıştan uzaktır. Bu birliktelik ancak metal işçilerinin vereceği ortak mücadelenin basıncıyla gerçekleşebilecektir.

Yasaklar da dayatmalar da grev iradesiyle aşıldı!

Nihayet daha önce EMİS işveren sendikasında olup tekrar MESS'e dönen ve içinde Grid Solutions, Schneider, Hitachi, Arıtaş Kriyojenik gibi fabrikaların bulunduğu sözleşmelerde yine grev iradesi kazandı. DİSK'e bağ-

lı Birleşik Metal-İş'in 23 Ocak'ta grev uygulama kararı aldığı bu fabrikalarda son dönemin en yüksek ücret zamlarının ve sosyal hakların alındığı sözleşmelerin imzalandığına dair haberler birbiri ardına geldi. Sözleşmesinde anlaşamayan Schneider işçisi ise 23 Ocak günü şalteri indirdi.

23 Ocak'ta coşkulu bir şekilde grev çıkan Gebze Schneider Enerji işçileri grevin ilk 24 saati dolmadan gece yarısı gelen grev yasağı kararına rağmen ne coşkularını ne de kararlılıklarını kaybetti. BeKaert işçileri gibi grev yasağını hükümsüz ilan eden işçiler, talepleri karşılanıncaya kadar greve devam dedi. Bu kararlılık MESS'i tekrar masaya getirdi. Grev alanında bir işçi demokrasisi örneği sergilendi. Bölümler kendi aralarında toplantılar yaptı. Bu toplantılardan çıkan talep ve görüşler fabrika komitesi toplantısına taşındı. Bu toplantılardan çıkan başlıca karar, grev iradesinde ısrar oldu. Sonunda kazanan işçiler oldu! Ücret zammının üstüne daha önce var olmayan ek sosyal haklarla kazanımlar ileriye taşındı.

MESS dayatmaları kırılmış, grev yasağı bir kez daha çöpe atılmıştır. Bu zaferler ekme ve hürriyet mücadelesinde emekçi halka, gidilecek yolu da göstermektedir. Halkın iradesine yönelik dayatmaları aşmanın yolu da mücadeleden geçiyor. Seçimleri beklemeden bugün harekete geçmeliyiz! Haklarımız, ekmeğimiz ve hürriyetimiz için örgütlü bir mücadeleyi seçmeliyiz!

Tüpraş'ta işçiler ek zam talebiyle mücadeleye atıldı!

Tüpraş'ta mevcut sözleşmeye göre 2023'ün ilk altı ayı için geçerli olacak enflasyon zammı olan yüzde 15,4 üzerine yalnızca yüzde 9,6'lık ek zam ile toplamda yüzde 25'lik zam yapılacağını açıklanmasının ardından bunu kabul etmeyen Tüpraş işçileri eylem kararı aldı. Petrol-İş sendikasında örgütlü işçiler Kocaeli, İzmir, Kırıkkale ve Batman rafinerilerinde iş yavaşlatma eylemlerine başladı.

Eylemlerin ikinci günü olan 27 Ocak Cuma günü, Aliğa'da bulunan Tüpraş İzmir rafinerisinde temsilcilik binasına "Geçinemiyoruz!" pankartı asıldı. Her yıl kâr rekorları açıklayan Koç Holding'in Tüpraş işçilerine reva gördüğü yüzde 9,6'lık ek zam işçiler için kabul edilemez bir tekliftir. Enflasyon karşısında eri-

yen ücretler asgari ücrete yani açlık ücretine her geçen gün biraz daha yaklaşıyor. Petrol-İş sendikasının bir talep olarak öne sürdüğü belirli bir zam yüzdesi olmasa da Tüpraş işçileri toplamda en az yüzde 50'lik bir zam için mücadele ediyor.

Üretimden gelen gücünü kullanan Tüpraş işçileri ilk etapta iş yavaşlatma ile başladıkları mücadelede taleplerin karşılanmaması durumunda ise rafinerilere kapanıp

mücadeleyi bir adım ileri taşıyacak iradeyi ortaya koydu. Örgütlü oldukları Petrol-İş sendikası ise Tüpraş yönetimi ile 1 Şubat'ta yaptığı görüşmenin ardından işçilere eylemleri sonlandırıp Temmuz ayı zammı için yeniden mücadele çağrısı yaptı. Açıklanan "mücadeleyi erteleme" çağrısı sonrası işçiler sendikaya tepkilerini ortaya koyarak kararı kabul etmediklerini açıkladı.

Ertuğrul Oruç

Enkaz haline gelmiş sağlık sistemi, piyasacı çözümlerle ayağa kaldırılamaz

Türkiye'de sağlık sistemi, dünya ile benzer seyir izleyerek, 1980'lerden itibaren adım adım piyasalaştırılmaya başlanmıştı. AKP iktidara gelince, o güne kadar tam olarak uygulanamayan piyasacı dönüşümü gerçekleştirdi. Halk için bunun anlamı, sağlık hizmetlerine ulaşmak için cebinden her geçen gün daha fazla para çıkması oldu. Sağlık emekçileri içinse iş güvencesinin olmadığı, daha fazla çalışıp daha az kazandıkları bir iş ortamı. AKP'nin her alanda olduğu gibi sağlıkta da yarattığı bu yıkımı onarmanın yolu "farklı" piyasacı politikalar uygulamak olamaz. Sağlık sisteminden piyasayı tamamen defetmekle olur.

Sağlık sisteminin esas amacı halkın sağlığını korumak ve geliştirmektir. Var oluş amacı budur. Bunu gerçekleştirmenin olmazsa olmaz şartı ise halkın sağlığa ulaşabilmesidir. Bunun temel koşulu sağlık hizmetlerinin ücretsiz olarak sunulmasıdır. Hizmete ulaşmak için para ödeme şartı getirildiğinde, bu parayı ödeyemeyen halk kesimleri sağlık hizmetlerine erişemeyecek ve bu durum eşitsizlikler yaratacaktır.

Sağlığa ulaşabilmenin diğer bir koşulu, yaşadığımız ve çalıştığımız ortamlarda sağlık hizmetlerinin sunulmasıdır (Bölge tabanlı hizmet). Çünkü yaşadığımız ve çalıştığımız çevreden ayrı bir yaşam sürmüyoruz. Coğrafya ve iklim koşulları, insan yoğunluğu, canlı çeşitliliği, barınma şartları; keza iş yerlerimizin farklı özellikleri sağlığımız üzerinde olumlu veya olumsuz etki gösterecektir. Bu nedenle yaşadığımız ve çalıştığımız çevreyi iyi bilen, birebir deneyimleyen bir sağlık organizasyonunun olması, karşılaşılabilecek sağlık risklerini daha ortaya çıkmadan ortadan kaldırılabilecek (Koruyucu sağlık hizmetleri).

AKP'nin "Sağlıkta Dönüşüm Programı" ile temel olarak yaptığı şey bu iki alana saldırmak oldu. Devletin sunduğu sağlık hizmetlerini paralı hale getirirken, amacı sağlık hizmetleri üzerinden para kazanmak olan özel hastanelerin çoğalmasını ve kök salmasını teşvik etti. Piyasanın kuralları işledi: halk her geçen gün sağlığa daha fazla para harcamak zorunda kaldı ve devletin sunduğu sağlık hizmetlerinin kalitesi (poliklinik ve görüntüleme randevularının uzak tarihe verilmesi, muayene sürelerinin 5 dk'ya kadar kısaltılması, ilaç bulunamaması vb.) düştü.

Bulunduğu bölgeye hâkim, ekip anlayışı ile hizmet veren, koruyucu ve tedavi edici hizmetlerin beraberce sunulduğu Sağlık Ocakları kapatılarak yerine dar bir ekiple hizmet etmek zorunda kalan, hizmet sunduğu bölgenin belirsiz olduğu, tedavi edici hizmetlere daraltılmış, sağlık emekçilerinin sözleşmeli olarak çalıştığı Aile Hekimliği sistemine geçildi. İş yerlerinde ise geçmişte de iyi olmayan sağlık hizmeti sunumunda gerekli iyileştirmeler yapılmadan devam ettirildi. Bu iki temel alanda yeterli sağlık hizmeti alınmaz hâle gelince sağlık sistemi temelden bozuldu. Hem koruyucu hizmetler aksadı hem de halk tedavi olmak için hastanelere yüklendi. Özel hastanelere yönlendirmek için, devletin hastanelerine yeterli insan ve malzeme desteği sağlanmayınca randevu bulmak zorlaştı, hizmet kalitesi düştü.

AKP'nin yarattığı tahribatı onarmak için iktidar alternatifi olduğunu iddia eden Altılı Masa (Millet İttifakı), geçtiğimiz günlerde yayınladığı mutabakat metninde sağlık sisteminde gerçekleştireceği icraatları da açıkladı. Sağlık sisteminin esas belirleyici unsurları olan finansman, istihdam ve organizasyon modellerinde piyasa dostu değişiklikler önermiş. Bu metne göre; performans sisteminin devam edeceği, ilaç, tıbbi malzeme vb. üretiminin kamu eliyle değil piyasa mekanizması üzerinden yapılacağı, muayene ve ilaç katkı paylarının alınmaya devam edeceği, tüm sağlık emekçilerinin kadrolu çalışmasının vadedilmediği, özel sağlık merkezlerinin faaliyete devam edeceği, Aile Hekimliği sisteminin devam ettirilip Sağlık Ocağı sisteminin kazanımlarının çoğunun geri getirilmeyeceğini görmekteyiz.

Altılı Masa (Millet İttifakı) ilk düğmeyi yanlış ilikleyince, diğer düğmelerin doğru iliklenme şansı kalmamıştır. İstibdadın piyasacı politikalarla tahrip ettiği sağlık sistemini, alternatif piyasacı reformlarla düzeltemezsiniz. Halkın sağlığa eşit ve nitelikli olarak ulaşması için yapılması gerekenler: sağlık hizmetlerinin bölge tabanlı ve ücretsiz sunulması, özel hastanelerin ve ilaç-tıbbi malzeme üreten fabrikaların kamulaştırılması, koruyucu sağlık hizmetlerine öncelik verilmesi ve sağlık emekçilerinin güvenceli ve kadrolu çalıştırılmasıdır.

Sungur Savran

Ya...?

Sosyalist hareketin hiçbir odağı, “Emek ve Özgürlük Cephesi de Sosyalist Güç Birliği de yaklaşan seçimde Altılı Masa veya yeni adıyla Millet İttifakı diye bilinen burjuva muhalefetinden bağımsız bir siyasi tutum koymuyor ortaya. Sosyalist Güç Birliği’nin cumhurbaşkanı adayı göstermeyeceği kesinleşmiş gibi. Emek ve Özgürlük Cephesi’nin başını çeken HDP aday çıkaracağını söylüyor ama bunun aslında taktik bir adım olduğu, Millet İttifakı mesela Kılıçdaroğlu’nu aday gösterirse HDP’nin kendi adayını geri çekeceği biliniyor. Meclis seçimlerinde istediğiniz kadar görünün. Herkes biliyor ki bu rejimde ağırlığı olan yürütmedir, cumhurbaşkanıdır. O konuda burjuva muhalefetini destekleyen, bu seçime onun yanında katılıyor demektir.

Hesap hep seçimi Millet İttifakı’nın kazanması sonucunda Türkiye’nin düzlüğe çıkacağıdır. Ama ya böyle olmazsa? Ya... başka olasılıklar gerçekleşirse? O zaman Türkiye’de politik hayat duracak mı? O durumda sosyalist hareket, bizim Devrimci İşçi Partisi olarak savunduğumuz gibi bağımsız bir sosyalist odak inşa ederek halkın karşısına bir güç olarak çıkmak ve sınıf politikası ile kitleleri kendine çekmek için hiçbir şey yapmamış olduğu için öteki olasılıklara en ufak bir hazırlık yapmamış olacak. Kumar değil mi bu?

Son bir-iki yılın dünya politikasını biraz takip edenler, Türkiye’nin geçmişinden ders çıkarılabilecek, yukarıda “başka olasılıklar”dan ne kast ettiğimizi daha kolay anlayacaklardır.

Macar modeli: Macaristan’da Erdoğan’la çok sıkı fıki olan Orbán adlı cumhurbaşkanına karşı oluşturulan altılı koalisyona hukuk demiş Millet İttifakı’nın burnundan düşmüştü. Kamuoyu yoklamalarına bakılsa Orbán kesin kaybediyordu. Ama rahatça kazandı! Ya böyle olursa, sosyalistler...?

İsrail modeli: Bundan bir buçuk yıl önce, ilk kez bir Arap partisinin de hükümette yer aldığı bir koalisyona Erdoğan gibi uzun yıllar başta kalan Netanyahu’yı düşürüp bir koalisyona kurdu. Beş benzemez koalisyona partileri kendi aralarında anlaşmazlığa düştüler, mecburen seçime gittiler. Netanyahu bu sefer neredeyse faşist bir koalisyona başında geri geldi. Yani daha da kötüsü oldu. Bizde yeni seçime falan da gerek yok. Altılı’dan üçü AKP’nin eski kardeşi, biri MHP’nin kardeşi, biri zaten yok. Seçimden sonra doğacak meclis aritmetiğine bağlı olarak her türlü ayak oyunu öngörülebilir. Ya böyle olursa, sosyalistler...?

ABD ya da Brezilya modeli: ABD’nin eski başkanı Trump ve Brezilya’nın eski başkanı Bolsonaro, seçim sonuçlarını tanımayı reddettiler, taraftarları parlamento ve hükümet binalarını bastı. Onlar başarısız oldular, ama bu tür girişimler hep başarısız olacak diye bir şey yok. Ya böyle olursa, sosyalistler...?

Özellikle bu son olasılık düşünüldüğünde sosyalist solun Millet İttifakı’na bağımlılığı çok büyük bir tehlike doğuruyor. Geçenlerde Gelecek Partisi’nin bir sözcüsü televizyonda bir emekli generalle tartışıyordu. Adam eski asker, Cumhuriyet partilerinin seçim sonuçlarını kabul etmeme olasılığını gündeme getirdi. Gelecek Partisi sözcüsü “seçim güvenliği”nden başlayınca hemen itiraz etti, “ondan bahsetmiyorum, fiili durumlardan söz ediyorum” dedi. Sözcü “oraya da geliyorum” dedi ve... sadece “bu millet artık bu tür gelişmelere izin vermez, yapamazlar” dedi. Yani görevi Millet İttifakı’nın sırtından attı, milletin kendisinin üzerine yıktı!

Şimdiden belli değil mi Millet İttifakı’nın ne yapacağı? Kılıçdaroğlu Erdoğan’ın anayasaya aykırı adaylığı için ne dediyse onu derler. Bugün “Yüksek Seçim Kurulu zaten Erdoğan’ın elinde” dedi. O gün, “ordu onun elinde (Hulusi Akar), MİT onun elinde (Hakan Fidan), polis-jandarma onun elinde (Süleyman Soylu)” der, yerine oturur! Ya böyle olursa, sosyalistler...?

Bitmedi.

İsmail Cem modeli: 2002’de Ecevit’in bir ayağı çukurda iken, DSP’nin içinden bir ekip çıktı ve Türkiye sosyal demokrasisinin saatini nihayet AB’ye ve finans kapitale göre ayarlayacağı vaadinde bulundu. Dışişleri Bakanı İsmail Cem, İMF-Dünya Bankası’nın koalisyona hükümetindeki Başbakan Yardımcısı Kemal Derviş ve “büyük örgütçü” Hüsamettin Özkan. Burjuvazi ile beraber Türkiye’nin bütün düzen içi solcuları heyecana kapıldı: Yeni kurulacak parti seçimde toprak kayması yaratacak, iktidara geçecek, AB ile bütünleşecek ve Türkiye’ye demokrasi getirecekti.

Kemal Derviş yarı yolda koşturdu. Hüsamettin Özkan çekildi. Ve “demokrasi” yerine... AKP geldi!

Bunun şimdi, seçimden önce **bile** bir benzerinin yaşanmayacağını kim garanti edebilir. “Olur mu canım?” diyen, İmamoğlu’nun seçim gezilerine başlamış olduğunu görmüyor demektir.

Evet, ya sosyalistler...?

Devletlû cinayet!

Devletlû suskunluk!

Ülkü Ocakları eski başkanı Sinan Ateş’in Ankara’da vurularak öldürülmesi sonrasında tartışmalar bitmiyor. Çünkü siyasi karakterdeki bu cinayetin aydınlanması, sistematik bir çaba ile engellenmekte. Katillerin bir yıla yakın zamandır Sinan Ateş’i takip ettiği, konum bilgilerini bir MİT mensubundan aldığı, tetikçinin cinayet günü özel harekât polislerince getirildiği, katilin kaçırıldığı çakarlı aracın MHP’ye tahsisli olduğu basına ve savcılık belgesine yansımış iddialar. Tüm bunlar cinayetin devletlû karakterini gözler önüne seriyor.

Cinayetin hemen ardından Süleyman Soylu “faillerle ilgili bir bilinmezlik yok” dediyse de esas fail halen kaçak durumda. MHP’nin üst kademelerine mensup olduğu herkesçe konuşulan ve adları mahkeme belgelerine de geçen azmettiricilerle ilgili ise hiçbir adım atılmıyor. Bahçeli “üç hilali” yargılatmayız diyerek yarıya gözdağı veriyor. Soru soran gazetecileri susturmaya çalışıyor. Erdoğan ise cinayetten sonra tek kelime etmiş değil.

“Siyasi cinayetler olabilir” diyenin üstüne atmaca gibi atılanlar siyasi cinayet işlendiğinde sus pus oldu

Oysa bir yıl kadar önce Kılıçdaroğlu “siyasi cinayetler olabilir” çıkışı yaptıığında nasıl da atılmışlardı onun ve bu iddianın üzerine giden muhalefetin üstüne! Erdoğan, Soylu, Bahçeli en yüksek perdeden karşı saldırıya geçmişlerdi. Ama bir ayrıntı çok önemli. Kılıçdaroğlu’nun çıkışının ardından Erdoğan avukatı Hüseyin Aydın aracılığı ile Ankara Cumhuriyet Başsavcılığına başvurmuştu. Bir yandan Kılıçdaroğlu’na yükleniyorlar bir yandan da böyle bir şey var ise gereğini yaparız havası veriyorlardı. Savcılığa başvuru dilekçesinde aynen şu ifadeler yer alıyordu: “meselenin vuzuha

kavuşması adına söz konusu iddialarla ilgili gerekli incelemenin yapılmasını, iddia sahiplerinin bilgisine başvurularak, varsa iddiayı destekleyici bilgi, belge ve delillerin celbedilmesini, herhangi bir delile ulaşılmaması halinde faillerle ilgili gerekli yasal işlemlerin yapılmasını, talep etme gereği hasıl olmuştur.”

Şimdi Sinan Ateş cinayeti ile birlikte mahkeme belgeleri ve basına yansıyan ifadelerden başka bir tablo ile karşılaşılıyor. Resmen İçişleri Bakanlığı’na yani Soylu’ya bağlı özel harekâtçı polisler, resmen Cumhurbaşkanlığı’na yani Erdoğan’a bağlı MİT’ten Sinan Ateş’in konum bilgilerinin alınıp tetikçilere verilmesi, MHP milletvekilinin evinden çıkan sanıklar, tetikçileri kaçırarak çakarlı arabalar... İddia safhası geçildi. Cinayet işlendi. Cinayete dair bilgi, belge, deliller ortada. Ve iddialar ortaya atıldığında gereğini yaparız diyen Erdoğan, iddialar fiili bir cinayete dönüştükten sonra derin bir sessizliğe bürünmüş halde. Erdoğan’ın mitinglerinde açılan Sinan Ateş pankartları ise korumalar ve polisler marifetiyle indiriliyor.

Ateş’in ailesi, “bize verilen sözler tutulmaz ise, 40’ı çıktuktan sonra konuşacağız” diyor. Bu “sözlerin” ne olduğunu şu an kestirmek zor, ancak ortaya çok sayıda bilgi ve belge dökülmesi ihtimal dahilinde. Bu durumda Erdoğan, Soylu, Bahçeli susmaya devam edebilecek mi? Yoksa bir karşı saldırıya mı şahit olacağız? Başta ailesi olmak üzere Ateş cinayetinin azmettiricileri ve siyasi uzantılarıyla tamamen açıklığa kavuşturularak suçluların cezalandırılmasını isteyenler bakalım nelerle suçlanacak?

NATO mahsulü kontrgerilla ve faşist çeteler dağıtılcaya kadar mücadele

Bunların hepsi bu ülkede defalarca yaşandı. Hepsinin altındaki

esas fail, halkın “derin devlet” diye adlandırdığı, gerçekte ise NATO tarafından bu tür siyasi operasyonlarda kullanılmak üzere örgütlenmiş gizli ve illegal kontrgerilladır. Kontrgerilla tüm hizipleriyle birlikte topyekûn tasfiye edilmeden yeni siyasi cinayetlerden hatta katliamlardan Türkiye’nin kurtulması mümkün olamaz. Maraş, Çorum, Sivas katliamlarından 1 Mayıs katliamına, DİSK’in kurucusu ve onursal başkanı Kemal Türkler’in faşistlerce öldürülmesinden Ankara Bahçelievler’de katledilen 7 TİP’liye, nice işçi önderlerini, sendikacıları, devrimcileri katleden, hak arayan, mücadele eden gençliğin karşısında elinde satırla, sopayla terör estiren, kontrgerilla ile iç içe geçmiş faşist yapılar dağıtılmalıdır. Bu mesele Ülkücülerin kendi arasındaki bir hesaplaşmaya indirgenemez. İşçi sınıfının bu süreçteki talebi sadece cinayetin aydınlatılması değil tüm hizipleri ile birlikte kontrgerillanın ve onunla iç içe geçmiş faşist yapıların dağıtılmasıdır!

Bu doğrudan bir siyasi iktidar meselesidir. Zira kontrgerilla istibdad rejimi ile bütünleşmiş durumdadır. Yarın istibdadın Erdoğan kanadı bu olayı vesile edip, ihaleyi Bahçeli’ye yükleyip yeni ittifaklara yelken de açabilir. Değil mi ki daha önce kontrgerillanın Fethullahçı kanadıyla işbirliğini de bu şekilde başka bir ittifakla ikame etmişti. Bu sefer de “kandırıldık” mı der, başka bir bahane mi bulur onu bilmeyiz. Ancak işçi sınıfı istibdadı karşı hürriyetin zaferine ve kontrgerillanın tasfiyesine kadar mücadeleyi bırakmamalıdır.

? 7 soruda 14 Mayıs seçimi ?

Neden 14 Mayıs?

Mevsimsel gerekçeler tamamen bir aldatmacadır. Gerekçelerin hepsi Cumhuriyet İttifakı'nın çıkarlarıyla ilgilidir. Normal tarih olan 18 Haziran, Hac mevsimine denk geliyor. Eğer ikinci tura kalırsa Kurban Bayramı'nın hemen ertesi günü ikinci oylama yapılıyor. Cumhuriyet İttifakı kendi seçmen tabanından fire vereceğini düşündüğü için bu tarihi istemiyor. 14 Mayıs tarihinde ise bilhassa şehir dışında okuyan üniversite öğrencileri arasında sandığa gidemeyecek olanları hesap ederek Millet İttifakı'nın fire vereceğini düşünüyor. 14 Mayıs 1950 seçimleri Demokrat Parti'nin CHP'yi yenerek ilk defa iktidar olduğu seçimin tarihi. Erdoğan bu sembolik tarihi kullanarak Millet İttifakı içindeki sağ seçmeni kendine çekmek istiyor.

14 Mayıs seçiminde geçtiğimiz yıl değiştirilen seçim kanunu geçerli olur mu?

Anayasa'nın 66. maddesinde açık hüküm bulunmaktadır: "Seçim kanunlarında yapılan değişiklikler, yürürlüğe girdiği tarihten itibaren bir yıl içinde yapılacak seçimlerde uygulanmaz." Erdoğan'ın ilan ettiği 14 Mayıs tarihi hukuken seçim günü değil "oy verme günü" olarak tanımlanmaktadır. Cumhurbaşkanlığı Seçim Kanunu "Oy verme gününden geriye doğru hesaplanacak altmış günlük sürenin ilk günü seçimin başlangıç tarihidir" demektedir. Buna göre 14 Mayıs'ın oy verme günü olarak belirlenmesi için 8-14 Mart tarihleri arasında seçimin yenilenmesine karar verilmesi gerekir. 15 Mart tarihi de seçimin başlangıç tarihi olacaktır. Bu durumda da seçim, seçim kanununda yapılan değişikliklerin Resmi Gazete'de yayımlandığı 6 Nisan 2022 tarihinden sonra bir yıl "içerisinde" yapılmış olacağından kanunda yapılan değişiklikler uygulanmaz!

Erdoğan seçime giremezse mağdur mu olacaktır?

Erdoğan hiçbir şekilde mağdur olmayacaktır. Tam tersine Anayasa'yı ve yasaları çiğneyerek, bağımsız ve tarafsız olması gereken YSK'yı sultası altına alarak 2023 seçiminin tarihini, kurallarını, hakemlerini kendine göre ayarlamaktadır. Bu süreçten Erdoğan'ın mağduriyet çıkaracağını düşünerek ona yol veren, "Anayasa'ya aykırı ama hazırız" diyen Millet İttifakı, Erdoğan'ın ve istibdad rejiminin Anayasayı çiğnemesine ve dolayısıyla halk iradesini gasp etmesine ortak olmaktadır.

Erdoğan aday olabilir mi?

En çok tartışılan konu bu. Anayasa'nın 102. Maddesi açıkça "bir kişi en fazla iki defa seçilebilir" demektedir. Erdoğan 2014 ve 2018'de iki defa seçilmiştir. Üçüncü defa aday olabilmesi için yine Anayasa'da yer alan hükme göre TBMM'nin erken seçim kararı alması gerekir. Erdoğan TBMM kararıyla değil Cumhurbaşkanlığı kararı ile seçime giderse aday olması Anayasa'ya aykırı olacaktır.

AKP ve MHP geçtiğimiz yıl neden seçim kanununu değiştirdi?

Geçtiğimiz yıl AKP ve MHP seçim yasasını kendi lehine Millet İttifakı'nın aleyhine olacak şekilde değiştirdi. En önemli değişiklik, seçim kurullarında. Önceki yasa il ve ilçe seçim kurullarında en kıdemli hakimler yer alırken yeni kanunda bu kişiler, hakimler arasından kurayla belirleniyor. Hesap açık: Eski hakimler içinde AKP ve MHP'nin memuru olarak davranacak kişi sayısı az. Yeni hakimlerin çoğunluğunun ise göreve alınma usulleri dolayısıyla Anayasa ve yasaların değil, AKP ve MHP'nin dediğini yapacağını düşünüyorlar. Yeni kanunla ayrıca milletvekili dağılımında ittifakların toplam oyu değil, her partinin kendi oyu ayrı ayrı sayılacak. Küçük partilerin milletvekili seçilebilmesi için büyük partilerin listesinden aday olması gerekecek. Seçim barajının yüzde 7'ye düşürülmesi ise demokratik temsili arttırmak için değil, bir yandan gücünü her geçen gün yitiren MHP'nin barajı geçebilmesi için, öte yandan daha önceki seçimlerde yüzde 10 barajını aşması için HDP'ye verilmiş olan ödünç oyları azaltmak için...

Erdoğan Anayasa'ya uygun davranırsa ne olur? Ya da Erdoğan neden Anayasa'yı çiğniyor?

Erdoğan'ın aday olabilmesi için 360 oyla meclise erken seçim kararı alması gerekir. Erken seçim kararında 60 günlük süre 7 Nisan ve sonrası, oy verme günü de en erken 11 Haziran olarak belirlenirse, yeni seçim kanunu bu seçimlerde geçerli olacaktır. Erdoğan'ın hem aday olması hem de seçime yeni seçim kanunu ile gitmesi için muhalefet partilerini ikna etmesi gerekecektir. Aksi takdirde, ya adaylıktan ya da yeni seçim kanunundan vazgeçecektir. Bu senaryoların hiçbiri Erdoğan ve müttefiklerinin işine gelmiyor. Dolayısıyla da Erdoğan Anayasa'yı çiğnemeyi, Yüksek Seçim Kurulu'na da bunu onaylatmayı istiyor. 2017 referandumunda YSK'ya mühürsüz oyları geçerli saydirttığı, 2019'da kendi adayının kaybettiği İstanbul seçimlerini YSK'ya tekrarlatması gibi...

Ne yapmalı?

Seçimin tarihinin belirlenmesinden başlayarak Anayasa'nın çiğnemesine göz yummak, seçim sürecinde, oylama sırasında ve sonrasında yapılacak her türlü yasadışı ve gayri meşru dayatmaya bugünden yol vermek anlamına gelir. "Anayasa'ya aykırı ama..." ile başlayan hiçbir cümle kabul edilemez. YSK mühürsüz oyları onayladığı gibi Erdoğan ve Bahçeli'nin Anayasa'ya, yasalara ve halk iradesine yönelik tecavüzlerine onay verebilir. Ama emekçi halk iradesine sahip çıkar ve direnirse, bu irade gaspı, asla meşrulaştırılmaz. Seçim sonuçları ne olursa olsun, iktidara kim gelirse gelsin, iradesine sahip çıkan bir halkın üzerindeki istibdadını sürdüremez. Devrimci İşçi Partisi'nin çağrısı açıktır: "İstibdadın gayri meşru ve yasadışı dayatmalarına hayır! Seçim günü 14 Mayıs değil, bugün!"

Devrimci İşçi Partisi Poltübürosu'nun 19 Ocak 2023 tarihli "İstibdadın gayri meşru ve yasadışı dayatmalarına hayır! Seçim günü 14 Mayıs değil, bugün!" başlıklı bildirisini okumak için Karekodu (QR) telefonunuzun kamerasıyla ya da Karekod uygulaması indirerek okutabilirsiniz.:

Emeklilikte takılma bitmiyor!

Erdoğan seçim yatırımı olarak EYT müjdesi açıklamasını 28 Aralık'ta yaptı. Ancak EYT yasası bir türlü meclise gelmedi. EYT yasası Şubat başında meclis başkanlığına sunulduğunda ise içinden yeni mağduriyetler çıktı.

EYT'nin yeni mağdurları

Sigorta başlangıcı 8 Eylül 1999 sonrasında olanlar bir günle bile olsa düzenlemeden faydalanamıyordu. Meclise sunulan yasa da kademeli bir geçiş de öngörülmediği için emeklilikte günlere aylara takı-

lanlar yeni bir mağdur kesim oldu. Staj ve çıraklık döneminin sigorta başlangıcı sayılması talebi de meclise gelen yasa da yer almadı.

Yaşı geçenler prime takıldı

En büyük mağduriyeti yaratan konu ise 1999 öncesi 5000 gün prim şartına dönülmemesi oldu. En son 23.11.1980 sigorta girişliler için 5000 gün prim şartı korunurken, 1999'a yaklaştıkça prim gün sayısı kademeli olarak 5975'e kadar çıkıyor. EYT haberleriyle 5000 gün hesabına göre ödeme yapar-

emekli olmayı düşünenler hem ek prim gün sayısı ile hem de yılbaşında güncellenen ve zamlanan prim miktarlarıyla karşılaştılar.

Düşük aylık bağlama oranlarıyla emeklilik sefalet demek!

Kademeli olarak düşen aylık bağlama oranları dolayısıyla, emekliliğe hak kazananların büyük bir bölümünü asgari ücretin altındaki emekli aylıkları bekliyor. Bu nedenle de emekli olduktan sonra

çalışmak fiilen zorunluluk. Emekli olup da aynı yerde tekrar iş başı yapma olanağına sahip olmayanlar iş gücü piyasasında patronlar için kalifiye ve ucuz iş gücü kaynağı olacaktırlar.

- 1999 öncesi herkes için 5000 gün prim yeterli sayılmalıdır!
- Staj ve çıraklık başlangıç olarak sayılmalı ve emeklilik hesabına dahil edilmelidir!

- En düşük emekli aylığı en az asgari ücret seviyesine çekilmelidir!
- SGK'nın özel sigortacılık ve piyasa mantığıyla yönetilmesine son! SGK işçi yönetimine!

Millet İttifakı ehven-i şer bile olmadığını gösterdi

Altılı Masa (Millet İttifakı) açıkladığı ortak politikalar mutabakat metni ile sermayeden ve emperyalizmden yana sınıfsal ve siyasal karakterini bir kez daha ortaya koydu. Millet İttifakı'nın istibdada karşı emekçi halkın hürriyet taleplerini temsil etmediğini hep söyledik. Millet İttifakı'nın özgürlükler namına savunduğu hemen her şey sermayenin mevcut istibdad rejiminden şikayetlerinden ibaret. Oysa sermayenin istibdadına karşı Altılı Masa adeta bir dut yemiş bülbül ittifakı! İstibdad rejiminin işçi sınıfının örgütlenme hakkına saldırılarına, grev yasaklarına karşı çıtları çıkmıyor. Parlamenter sistemi savunurken bile sermayenin güçlü yürütme kazanımından vazgeçmiyorlar. Savundukları parlamenter sisteme "güçlendirilmiş" sıfatı getiriyorlar. Nihayet Cumhur İttifakı ile ülkücülük ve İslamcılık yarışına giren Millet İttifakı'nın mutabakatında Kürtlerin adının dahi geçmemesi ve laiklik kavramından hiçbir yerde bahsedilmemesi tabii ki şaşırtıcı değil. Elbette ittifakın içindeki partiler arasında ideolojik farklılıklar var ama bu konulardaki suskunluğun sebebi de sınıfsal. Çünkü sermaye Kürt sorununu çözmekle değil, petrol açılımla ilgileniyor. Yine sermayenin çıkarları Ortadoğu'da yayılmacı politikaları kılıf olarak siyasal İslam'a bir devlet politikası olarak yer açmaktan yana. Ama bunlar herkesin önünde konuşulacak konular değil!

Amerikan muhalefetinin emperyalizmle mutabakatı

Millet İttifakı'nın emperyalizmle mutabakatı çok açık. NATO'nun önemini altını çiziyor, Rusya ile ilişkileri "sürdürmekten" bahsederken ABD ile ilişkileri "ilerletmeyi" önüne koyuyor ve bunun sonunda F-35 programına geri dönmek gibi sembolik de anlamı olan bir hedefle Amerikan muhalefeti olma pozisyonunu somutluyor. Ortadoğu'da taraf tutmayacağız diyerek İsrail Siyonizmi'ne de göz kırpmayı tabii ki ihmal etmiyor.

Ekonomik, sosyal ve siyasal alanda yapılacak düzenlemelerde sürekli olarak Avrupa Birliği ve kurumlarına referans veriliyor. Halkın bunları duydukça çağdaşlaşacağız diye sevineceğini düşünüyorlar. Oysa Avrupa Birliği işçi düşmanı bir emperyalist odaktır. AKP'li yıllarda EYT dahil, işçi sınıfının ve emekçi halkın haklarını kırıp atan, özelleştirmelerin önünü açan, ülkeyi yabancı sermaye için dikensiz gül bahçesine dönüştüren uygulamala-

rı da referansı hep Avrupa Birliği olmuştur.

Siyasi programdan çok TÜSİAD raporu gibi

Toplam 240 sayfalık metin bir siyasi programdan ziyade bir TÜSİAD raporunu andırıyor. Elbette ki bu bir seçim programı olduğu için toplumun yüzde 1'lik azınlığına seslenerek oy toplanamaz. Onlardan finansman sağlanması, propagandayı güçlendirir. Ama yine de yoksul halk kesimlerine de vaatler sunulması gerekir. Bu vaatler ise AKP'nin yıllardır izlediği "sosyal yardım" siyasetinin yeni bir versiyonundan ibaret. Emek sömürüsü ile kâr elde eden sermaye, devlete "sosyal patlama" olasılığını engelleme misyonu biçer. Ama sermaye asla işçi ve emekçinin örgütlenmesinden, hakkını almasından yana olmaz. Biz "hak verilmez alınır" deriz. Sermayenin siyasetinde ise "biz ne verirsek o" anlayışı vardır ve kepçeyle aldıklarını kaşıkla verip bir de üstüne minnet beklerler. Mil-

let İttifakı'nın yoksullukla mücadele anlayışı bundan ibarettir.

Mutabakat metninde işçi hakları, sendikal haklar da yok. Güya özgürlüklerden yana olduklarını, yasaklara karşı olduklarını söyleyen bu partiler grev yasaklarından bahsetmiyorlar. Yargı ve adalet çok önemli bir yer tutuyor metinde. Ama işçilerin bireysel ve kolektif davalarının yargıda yıllarca süründürülmesi bir sorun olarak bile kayda geçmiyor. Sebebi açık: Millet İttifakı'nın patronları grev yasağından da, yargının patronların hukuksuzlukları karşısındaki suskunluğundan da birinci dereceden fayda sağlıyorlar.

Uluslararası sermayenin kızıl elması "mali kural"

Millet İttifakı'nın işçiyi emekçiyi unuttuğunu ya da görmezden geldiğini söylemek yanlış olur. Bilakis işçi sınıfına karşı stratejik bir saldırı programı hazırlamışlar. Merkez Bankası bağımsızlığı adı altında para politikasını, New York'ta Wall Street'e, Londra'da City'ye, Frankfurt ve Tokyo borsasına bağlayan strateji baş tacı ediliyor. Ali Babacan'ın sermayenin en radikal talebi olan "mali kural" uygulamasını mutabakat metnine geçirmesi de son derece önemli. Mali kural demek, hükümetlerin "mali kural" ile öngörülen sınırlandırmaların haricinde harcama yapamaması demektir. Parasız sağlık, parasız eğitim isteyene, kamusal hizmetler için harcama ve yatırım taleplerine "kusura bakmayın, 'mali kural' çiğneyemeyiz" denecek!

İşçi sınıfına saldırı programı: Esneklik ve kıdem tazminatı düşmanlığı

Millet İttifakı enflasyonla mücadele adı altında acı ilacı halka içereceğini ilan etmenin ötesinde doğrudan işçi sınıfına yönelik bir saldırının da hazırlığında. Çalışma hayatı ile ilgili bölümde iş güvencesinden bahsetmiyorlar ama part-time, çağrıyla çalıştırma gibi esneklik politikalarını özellikle kayda geçiriyorlar. Daha da ileri gidip işçi sınıfının kırmızı çizgisi olan kıdem tazminatına dil uzatma çüreti gösteriyorlar. "Sosyal taraflarla diyalog" içinde gözden geçireceklermiş! Erdoğan'ın, kıdem tazminatına saldırmak üzere her girişiminde, ağzından dökülen kelimelerin aynısı. Millet İttifakı işçi sınıfına saldırı programında kuş dili kullanıyor. Çünkü acı reçeteyi açıkça sunarlarsa oy alamazlar!

Millet İttifakı istibdadı yenme kabiliyetinde de niyetinde de değil!

Artık Millet İttifakı adını kullanmakta mutabakata varmış olan Altılı Masa açıkladığı program ile sınıfsal niteliğini ortaya koymuştur. Sermayenin çıkarlarına bağlı ve tamamen emperyalizm yanlısı olan bu ittifakın Erdoğan'a karşı bir ehven-i şer olarak dahi görülmesi mümkün değildir. "Erdoğan gitsin bari nefes alalım" diyerek Millet İttifakı'nın yolundan gidenleri büyük bir hüsrana bekliyor. Çünkü bu ittifak buram buram sermaye ve emperyalizm ko-

kuyor. Geçmişte oy verdikleri AKP ve MHP'den yüz çeviren emekçi ve yoksul kitleler sınıfsal bir içgüdü ile bu kokuyu almaktadır. Erdoğan'ın iktidar olanaklarıyla desteklenmiş demagojik siyaseti bu kitleyi kolaylıkla istibdad cephesine döndürebilir.

Ülkenin ezici çoğunluğunu oluşturan işçi sınıfının, emekçi ve yoksul kesimlerin derdine derman olmayan, gücünü bu büyük kitleden almayan bir hareketin, arkasına tüm devlet olanaklarını almış, anayasa, yasa, hak, hukuk tanımayan bir istibdad cephesini yenebilmesi mümkün değildir. Bu ittifak istibdada karşı mücadele etmek kabiliyetinde olmadığı gibi bu niyette de değildir. İstibdad ile uzlaşmaz bir çıkar çatışması içinde olan işçi sınıfı ve emekçi halktır. Ancak kendi çıkarlarını temsil eden bir siyasi odaktan yoksundur. Bu odağı yaratma potansiyeli olan sosyalist siyasi güçler Millet İttifakı'na "ehven-i şer" diyerek destek verme aymazlığını derhal terk etmek zorundadır.

Bu yazının Gerçek gazetesi internet sitesinde yayınlanan uzun versiyonunu okumak için Karekodu (QR) telefonunuzun kamerasıyla ya da Karekod uygulaması indirilerek okutabilirsiniz:

Milletten 418 milyar dolardan çok daha fazlası çalındı:

Devr-i sabık isteriz... Sadece beşli çete değil Koçlar, Sabancılar, tüm yağmacılar için!

Dünyanın en çok kamu ihalesi alan şirketleri listesinde baş sırada olan Cengiz, Limak, Kalyon, Kolin ve Makyol Holdingleri kamuoyunda beşli çete olarak biliniyor. Aslında sayıları beşten fazla. MNG, IC ve Özalp Holdingler de geçiş garantili köprü ve otayol, hasta garantili hastaneler, yolcu garantili havaalanı inşaatlarından milyarlarca dolarlık ihaleler alıyorlar. Kılıçdaroğlu son dönemde bu şirketleri işaret ederek, yıllar içinde Türkiye devlet hazinesini 418 milyar dolar zarara uğrattıklarını açıkladı. Kılıçdaroğlu tüm bu paraları geri alacağını vadediyor.

İstibdad rejiminden beslenen ve bu rejimi finanse eden oligarkların milletten çaldığı her kuruluş tahsil edilmesi gereklidir. Ancak milletten çalınanlar 418 milyardan, çalanlar da adı geçen beşli altılı yedili çetelerden ibaret değildir. AKP'li yıllarda Tüpraş'tan

Petkim'e, Seka'dan Tekel'e, Telekom'dan Petrol Ofisi'ne, demir çelik fabrikalarından (İsdemir, Erdemir, Kardemir) Eti Maden işletmelerine, çimento fabrikalarından gübre fabrikalarına, Tank Palet'ten şeker fabrikalarına kadar Cumhuriyet döneminde kurulmuş kamu işletme ve tesislerinin yüzde 90'ı, toplam 63 milyar dolara yerli ve yabancı sermayeye peşkeş çekildi. 100 milyarlarca dolarlık tekel kârları, paha biçilmez kamu arazilerinin imara açılmasıyla oluşan milyarlarca dolarlık rant milletten çalınmış burjuvaziye aktarıldı.

Eğer sadece istibdad rejiminin oligarklarından tahsilat yapacağını söylerseniz bu, emekçi halktan çalınanları geri vermek için bir devr-i sabık yaratmak olmaz. Kılıçdaroğlu'nun çeyrek porsiyon devr-i sabık yaratma vaadi bu haliyle, emekçi halkın talep-

lerini değil, devlet ihalelerinden istediği payı alamayan Koçların, Ülkerlerin, TÜSİAD kalantolarının çıkarlarını temsil etmektedir. O Koç Holding ki, Cumhuriyet'in 100 yıllık tarihinin en büyük yağmasını yabancı ortaklarıyla birlikte Tüpraş'a çökerek gerçekleştirmiştir. AKP'nin ilk dönemindeki özelleştirme yağmasından aslan payını TÜSİAD patronları almıştır. Ülker'le ortak aldığı otayol ihalesi, Otogar üzerinden girdiği Altay Tankı ve Kirpi ihaleleri iptal edilen Koç'la Kılıçdaroğlu ve Millet İttifakı bu meseleye aynı köşeden bakmaktadır. Kılıçdaroğlu meseleye o kadar TÜSİAD'cı bir gözle bakmaktadır ki, en çok devlet ihalesi alanlar arasında başa gürşen Sabancı'nın adını beşli çeteye birlikte anmamaya özel bir ihtimam göstermektedir. Millet İttifakı'nın ekonomi politikaları AKP ile TÜSİAD'ın balayı

yaşadığı dönemin mimarı olan Ali Babacan'a emanet edilmiştir.

Kılıçdaroğlu'nun çeyrek porsiyon devr-i sabık yaratmasıyla hazineye dönecek milyarlarca dolar, tekrar uluslararası emperyalist finans merkezlerine faiz olarak gidecekse, devlet ihalelerinden oligarklara kaynak aktaran hortumlar tekrar TÜSİAD kalantolarına bağlanacaksa bunda emekçi halkın gerçek bir çıkarı yoktur. İşçi sınıfı-

nın çıkarı tam bir devr-i sabıktan yanadır. Milletten çalınan her şey geri alınmalıdır. Oligarkların 418 milyar doları tahsil edilmelidir! Ama Tüpraş'tan başlayarak milletten çalınan her şey de geri alınmalı, işçi denetiminde tazminatsız kamulaştırılmalıdır! Beşli çete lakaplı oligarklarla birlikte Koçlar da, Sabancılar da devlet içinde görevini suistimal eden tüm işbirlikçileriyle birlikte yargılanmalıdır.

Devrimci İşçi Partisi Bildirisi

8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü'nde mücadeleye!

Grevde, direnişte, siyasette, devrimde emekçi kadınlar en öne!

8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü, kuşaklar boyunca grevde, direnişte, devrimde en öne çıkan emekçi kadınların eseridir!

1857'de New York'ta 15-16 saatlik işgününe ve kölece çalışma koşullarına son vermek için mücadelede yaşamını yitiren doküma işçisi kadınların eseridir.

1908'de yine New York'ta daha kısa çalışma saatleri, daha yüksek ücretler, doğum izni ve oy hakkı için "ekmek ve gül" şiarıyla greve giden, fabrikaları kuşatılan ve çıkan yangında can veren 129 tekstil işçisi kadının eseridir!

8 Mart, Birinci Dünya Savaşı'nın karanlığında, Rusya'da, "ekmek ve barış" için 8 Mart 1917'de greve giden kadınların eseridir!

O grev ki sadece sarsılmaz denilen Çar'ı devirmekle kalmayıp işçi sınıfını kalıcı olarak iktidara taşıyan Ekim devriminin yolunu açan devrimin ateşleyicisiydi. İşte o büyük greve atfı ve kadınların tüm insanlıkla birlikte sınıfsız, sömürsüz, savaşız, eşit ve özgür bir dünya için mücadelelerine

ithafen 8 Mart, Dünya Emekçi Kadınlar Günü olarak ilan edildi.

Bugün de ücretler eşit değil, bugün de kadınlar güvenceli istihdamdan yoksun, esnek güvencesiz işlere mahkûm. Doğum izni var ama çocukların bakımının tüm yükü kadınların omuzlarında. Doğum izninden sonra da devletin kadınlara sunduğu yeterli sayıda, sağlıklı ve güvenli kreş, bakım evi yok. Öyle olunca da açlık sınırına endekslenmiş asgari ücretliler ülkesinde aldığı parayı kreşe vereceğine evinde oturup çocuğa kendi bakmak zorunda kalıyor, üretimin dışına düşüyor. Oy hakkı? Elbette var, ama aslında olan, istibdadın yasadışı ve gayri meşru dayatmaları ile gidilen seçimler, zincire vurulmuş, yetkileri elinden alınmış bir meclise gönderilecek vekiller... Üstüne bir de, emperyalizmin kıskırtmaları, kuşatmaları ve saldırganlığı sonucu bir dünya savaşı yeniden somut bir tehlike olarak belirdi, insanlığı tehdit ediyor.

Bu tehditlerin, baskıların, ayrımcılığın bu düzende son bulması mümkün değil. Gerçekten eşit, özgür bir

dünyanın kapısını açmak istiyorsak önce "ekmek ve gül", sonra "ekmek ve barış" diyerek kendi geleceklerini de toplumun geleceğini de değiştirmek için masaya yumruğunu vuran emekçi kadınların izinden yürüyalım!

Daha iyi bir gelecek için seçimi bugünden mücadeleden yana yapalım! Tıpkı İran'ı Eylül ayından beri "kadın, yaşam, özgürlük" sloganıyla sarsan bir isyanın öncüsü, en başta Kürtlerden, aynı zamanda bütün halklardan, İranlı kadınlar gibi! Bu yıl 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü'nde işimizi, aşımızı, yaşamlarımızı, hürriyetimizi savunmak için masaya yumruğumuzu vuralım.

Emekçi kadınlar olarak ekmeğimizi küçülten, kadınları güvencesizliğe, yoksulluğa mahkûm eden, hem evde hem işte iki kat çalışırken emeğini görünmez kılan, şiddetle terbiye etmeye çalışan, baskı altında tutan, geleceğimizi kriz ve savaş tehdidi ile karartan emperyalizmi ve istibdadı yenmek, kapitalizme ve erkek egemenliğine son vermek için en öne çıkalım!

İstanbul İkitelli'de Akşam Okulu dersleri: Dünyayı anla ki onu değiştir!

Devrimci İşçi Partisi'nin "dünyayı anlamamız ve onu değiştirmemiz lazım" şiarıyla başlattığı Akşam Okulu dersleri Devrimci İşçi Partisi İkitelli bürosunda düzenlenmeye devam ediyor. Çeşitli sektörlerden işçilerin, emekçi halkın, öğrencilerin ve genç işçilerin ilgisi ile gerçekleştirilen derslerde, dünya gündemi ve politikasından, devrimci Marksist teori ve pratiğine pek çok konu başlığı ele alınıyor. Derslerle amaçlanan, işçi ve emekçilerin içinde buldukları toplum ve üretim ilişkilerine Marksizmin kılavuzluğu ile yaklaşmasının sağlanabilmesi. Bununla birlikte işçi ve emekçilerin gündelik yaşantısında en çok karşılaştığı sorunlardan olan iş hukuku, temel ilkyardım eğitimi gibi atölyeler de düzenleniyor.

Akşam Okulu'nun bugüne kadar-

ki derslerinde çeşitli konular ele alındı. Bunlardan bir tanesi Ücret, Fiyat ve Kâr idi. Enflasyonun, mal ve hizmetlerin fiyatının ne şekilde belirlendiğinin, içerisinde bulunduğumuz krizin aslında nasıl ortaya çıktığının ele alındığı ders; ücretlerin, fiyatın ve kârın nasıl tanımlanması gerektiği üzerine yapılan ilk dersin bir devamı niteliğindedir. Önceki derslerinde "devletin ne olduğu", "sınıfların nasıl ayrıştırılması gerektiği" gibi konuların da işlendiği Akşam Okulu'nun bir diğer dersinde ise konu, faşizm kavramı ve faşizmin nasıl ortaya çıktığı oldu. Ders-te faşizmin tarihsel köklerinin ve faşizmi ortaya çıkaran koşullar başta olmak üzere, faşizmin sınıfsal rolüne değinildi. Depresyon dönemlerinde yükselen işçi sınıfı hareketine karşı bir son seçenek olarak kullanılan faşizmin, bir dalga

olarak birçok ülkede yükseldiği 1940'lı yıllar gibi günümüzde de yeşerdiği, bunun örneklerinin sayısı 4'ü aşan faşist parti ile Türkiye'de de görüldüğü dile getirildi. Bu tehlikeye karşı durabilecek tek gücün ise işçi sınıfında olduğu, işçi sınıfının kurabileceği bir Birleşik İşçi Cephesi ile faşizme göğüs gerilebileceği vurgulandı.

Düzenin sunduğu alternatifler arasından seçim yapmanın dayatıldığı günlerde Devrimci İşçi Partisi'nin düzenli olarak gerçekleştirdiği Akşam Okulu dersleri, emekçi halkın gerçek dostlarını ve düşmanlarını tanımasını, içerisinde bulunduğu krizi anlamasını ve krizden çıkış yolunun yine işçi ve emekçinin kendi kaderini kendi ellerine alması ile açılacağına gösterilmesini amaçlıyor.

Armağan Tulun

Millet İttifakı'nın kadın istihdam politikası sermayeye dost, emekçi kadınlara düşman

Altılı Masa, artık resmen Millet İttifakı adını aldı. 240 sayfalık ortak mutabakat metnini açıkladı. Metin açıklanır açıklanmaz başta kadın örgütleri tarafından olmak üzere en çok gündeme getirilen başlıklardan birisi, metnin içinde İstanbul Sözleşmesi'nin adının geçmemesiydi. Altılı Masa'nın bileşenlerinden Saadet Partisi'nin "hassasiyetleri"nin ürünü olarak İstanbul Sözleşmesi'nin metne girmemiş olması büyük bir eksiklik olarak eleştirildi. Biz bugüne kadar hep İstanbul Sözleşmesi değil, mücadele yaşatır dedik ama erkek egemenliğinin cesaretlendirilmesine yol açacağı için sözleşmeden çıkılmasına karşı çıktık. Dolayısıyla evet, İstanbul Sözleşmesi'nin olmaması eksiktir. Ama kadınların bu ülkede daha iyi yaşamaları için metnin tek eksik yanı bu mu? Bunlar gerçekten "eksikler" mi?

Kadın istihdamının önündeki en büyük engellerden birisi çocuk bakımının tümüyle kadınların üzerinde olması. Metinde kreş konusunda vaatler yer alıyor. Kreşlerin sayısının artırılması, yoksul ailelere ücretsiz kreş desteği, okul öncesi bir yıllık eğitimin ücretsiz olması gibi. Bunlar metinde var ama belli bir sayının üzerinde işçi çalıştıran işyerlerinde kreş zorunluluğuna dair bir şey yok. Bugün patronlar işyerinde kreş açmak yerine, cezasını ödüyor ya da kreş yardımı adı altında üç kuruş para veriyor, o da zaten dışarıda kreşe göndermeye yetmiyor. Altılı Masa'nın hepsinin ortak "hassasiyeti" sermayenin çıkarını kollamak olduğu için bakım yükünü kadınların omuzlarında bırakıp meseleye sosyal yardım mantığı ile yaklaşıyorlar. Halka doğruyu söylemiyorlar ama önerdiklerinin çare olmadığını kendileri de bildiğinden metinde kreş maddesinden hemen sonra asıl baklayı ağızlarından çıkarmışlar: "Kadını istihdamda tutacak esnek ve hibrit çalışma modellerini sosyal güvenlik sistemi ile uyumlu adil ve güvenceli bir sistemle düzenleyeceğiz". Zehirli kelimeler hemen kendini belli ediyor. Esnek, yani mesai saatleri belli olmayan, sürekli istihdamdan uzak, düzensiz, belirsiz ve düşük ücretli işlerde çalışmak. Moda deyimle hibrit, yani bazı günler işyerinden bazı günler evden çalışmak. Evden çalışırken çocuklara da arada bakılır nasıl olsa!

Sözde kadın istihdamını destekleme adı altında yer alan vaatlerin neredeyse hepsi hep aynı kapıya çıkıyor. Neymiş, İşkur ve özel istihdam bürolarının danışmanlık hizmetleri kadınların kolayca erişebileceği hale getirilecekmiş. Özel istihdam bürosu demek, kiralık işçi bürosu demek. Fabrikaların, işyerlerinin İşkur üzerinden alım yapmalarının sebebi, geçici süre ile istihdam etmek, teşviklerden yararlanıp işçi maliyetini düşürmek, sirkülasyonu artırarak örgütlenmeyi engellemek. Kadın istihdamını arttırmak isteyen söylemesi gereken belli: Çalışmak isteyen her kadına iş, her işyerine kreş! Ama bunun için çalışma saatlerini kısaltmak, mevcut işleri işgücüne bölmek yani sermayenin çıkarına dokunmak gerek. O yüzden Millet İttifakı emekçi kadınların derdine gerçekten derman olacak çözümleri bilerek ağzına almıyor, yanından yöresinden dolaşıyor. Hadi bunları geçtik diyelim, sigortasız, kayıt dışı çalışmaya son vereceğiz bile demiyorlar. Kayıt dışı istihdamdaki kadın oranını düşüreceklermiş! Bugün EYT ile birlikte herkes eksik primlerini tamamlama derdinde. İnşaat, tekstil gibi kayıt dışı çalışmanın yaygın olduğu sektörlerde çalışanlar haricinde, yıllarca çalıştığı halde günü eksik olanların çoğunluğunu kadınların oluşturması tesadüf değil, erkek egemenliğinden nemalanan sermaye düzeninin eseri.

Millet İttifakı da o düzen siyasetinin parçası. Öyle olduğu için de emekçi kadınların gerçekten çıkarına olan, sorunlarını gerçekten çözecek vaatler metinde yok. Onlar eksik değil, unutulmuş değil. Onlar yok, çünkü emekçi kadınlara düşmanlıkta mutabıklar. Büyük bir titizlikle çalışıldı mutabakat metni üzerinde diyorlar ya, doğru, kadın başlığı altında yer alan 50 maddede de, 240 sayfalık metnin bütününde de erkek egemen kapitalist sistemin çıkarına karşı tek bir kelime yok. Emekçi kadınlar, Cumhuriyet ya da Millet, düzen siyasetinin ittifaklarından kendilerine bir yarar gelmeyeceğini görmeli. Kapitalizme, erkek egemenliğine, istibdada karşı taleplerini kendi yazmalı, örgütlü güç ile savunmalı.

Levent Dölek

Yerli ve English

Emperyalizm bir ülkenin siyasi hayatına nüfuz ederken bunu doğrudan yapmaz. Yani sadece Türkiye’de değil hiçbir yerde kendine Amerikancı, İsrailci falan diyen bir parti bulamazsınız. Emperyalistler kendi çıkarlarını o ülkelerin siyasetindeki politik akımların söylem ve politikalarının kılığına sokarak gerçekleştirmeye çalışırlar. Genelde de, hatta diyebiliriz ki asla tek bir partiye oynamazlar. Ama partilerin izlediği politikalarından hangi emperyalist güçle paralellik içerisinde olduğunu görebilirsiniz. Tüm emperyalistler için ortak payda anti-komünizm ve işçi sınıfı düşmanlığıdır. Ama hepsinin yoğurt yiyeşleri farklıdır. ABD, İslamcının, milliyetçinin, Atatürkçünün, sağcının, solcunun illaki Rus aleyhtarı olmanı sever. İsrail, İslamcının İran aleyhtarı ve mezhepçi olanını, milliyetçinin laik ve Arap düşmanı olanını, Atatürkçünün “Türkiye İran olmayacak” diyenini, solcunun İsrail’in laik demokratik bir ülke olduğunu zanneden alık tiplerini sever. Almanlar, hangi siyasetten olursa olsun paraya düşkün olanı sever. Herkesi kendi meşrebince yaptığı işlerde fonlar. Verdiği paranın karşılığını da mutlaka alır. Bilhassa solcunun liberaline bayılır.

Emperyalistler arasında en sinsi olanı ise İngilizlerdir. İngiliz emperyalizmi her kılığa girer. Hem de öyle bir girer ki, İngiliz çıkarlarına aykırı bir politika rahatlıkla vatan, millet, din, diyanet düşmanlığı ile suçlanabilir. Diğer yandan İngiliz çıkarlarına en büyük hizmetleri vermiş insanları milli kahraman zannedersiniz. İngiliz sömürge savcısı Denktaş bir milli kahramandır. Kıbrıs’ın taksimi, bağımsızlıkçı bir Birleşik Kıbrıs tehdidine karşı adadaki İngiliz üslerinin garantisidir. Ama bu ülkenin insanı “ya taksim ya ölüm” sloganıyla bir milli dava peşinde olduğunu zannederek sokaklara inmiştir. Bugünlerde ise Osmanlılık, Abdülhamitçilik, hilafetçilik yapanlar aynı yoldadır. Pek bilinmez ama İngiliz emperyalizmi Türkiye NATO’ya alınırken ABD ile ters düşmüştü. ABD Türkiye’yi Napoli’deki güney kanadına bağlamak istiyor, İngiltere ise bir Ortadoğu komutanlığı kurup başına da Türkiye’nin getirilmesini teklif ediyordu. ABD ve İngiltere anti-komünistlikte ortak elbette ama ABD’nin önceliği SSCB’ye karşı Türkiye’yi tampon yapmak, İngiltere’ninki ise Ortadoğu’daki çıkarlarını koruyacak bir ileri karakol elde etmektir. O dönemde Türkiye burjuvazisi ittifak halinde (hem İnönü hem de Bayar ve Menderes) Ortadoğulu değil, Batılı olmayı seçmişti. İşte bugün yükselen yeni Osmanlılık, Abdülhamitçilik, hilafetçilik eski İngiliz politikasının şimdiki karşılığıdır. Artık SSCB yoktur ve görünen o ki burjuvazi, payına düşecek kırıntıların hayaliyle ve bu seferde Cumhuriyetle, Milletiyle bu politikanın taşeronluğunda anlaşmaktadır.

Başka pek çok örnek bulunabilir. Ama bu yazının sınırlarını aşar. Ancak şu kadarını söyleyelim: Bir politikadaki İngiliz parmağını tespit etmek zordur. Güncel tartışmalara ışık tutabilecek bir ipucu verebiliriz belki. Bir soruyla giriş yapalım. Amerikan karşıtı bir NATO’culuk olur mu? Sağduyu buna hayır cevabı verir. Ve bu doğrudur da. Stratejik olarak bakıldığında ABD ve NATO bölünmez bir bütündür. Gelgelelim son yıllarda istibdad rejiminin Türkiye’de alabildiğine Amerikan karşıtı bir retorik kullandığını görüyoruz. S-400’ler başta olmak üzere ciddi girişimler de yaşandı. Ama Türkiye tüm bunlar olurken NATO’nun en kritik üyesi olmaya ve NATO’ya Rusya’yla savaşı da dahil olmak üzere en kritik hizmetleri sunmaya devam etti. Burada bir bit yeniği var. Ya da İngiliz parmağı mı demeli?

İngiliz emperyalisti her kılığa girer dedik ya. Bir tane büyükelçisi vardı; Richard Moore. Şimdi İngiliz istihbaratı MI6’nın başında. Burada fanatik Beşiktaşlı kılığında geziyor, sempati topluyordu. Röportajlarda S-400 gibi NATO içindeki en kritik ve çatışmalı başlıklardan biri için çıkıp “Türkiye’nin kendi tasarrufudur” diyordu. Astana sürecini destekliyordu. Hepsi ABD ile Türkiye’nin arasını açan başlıklardı. Ama aynı zamanda bunlar NATO dairesinde kaldıkça Türkiye’deki iktidarı İngiliz emperyalizmine yaklaşıyordu. ABD ile F-35 projesi bitti. F-16’lar verilmiyor. Türkiye Eurofighter jetleri için İngiltere’nin kapısında. Ama sadece Eurofighter satmak için bu işlere girişmiş olsalar başka emperyalistlerden farkları olmazdı. İngiliz emperyalizmi çıkarlarını açıktan silah satarak değil sinsi Türkiye’nin yerli ve milli silah sanayiine nüfuz ederek yapıyor.

Bu İngiliz alçaklarından Eurofighter almayalım desek kim bizi hain ilan edebilir? Peki ya Milli Muharip Uçak projesini eleştirirsek? Ya Allah Bismillah Allahu ekber nidalarıyla gelirler üstümüze... Ama bu milli denem projesi ilk başından beri İngiliz silah sanayii şirketi BAE Systems ile ortak yürütülüyor ve projede 100’e yakın İngiliz mühendis çalışıyor. Bu uçağın jet motorları için en baştan beri yine İngiliz Rolls Royce şirketi ile görüşülüyor. Hatta geçtiğimiz yıl bu projede çalışmak üzere İngiltere’de mühendis aranıyor ilanına çıktı. Koşullar neydi biliyor musunuz? NATO üyesi bir ülke vatandaşı olmak ve güvenlik soruşturmasından geçmek. Ama Türkiye’nin değil İngiltere’nin güvenlik soruşturmasından!

Acaba yerli ve milli denem SİHA’lar farklı mı? Ali Babacan dokunacağız deyince nasıl üstüne atıldılar. Ali Babacan’ın yeminli bir Amerikancı ve Avrupa Birlikçi olduğundan şüphe duymuyoruz. Ama bu Bayraktar’ı dokunulmaz ya da sorgulanmaz kılar mı? Biz sorgularız. Babacan gibi Amerikan ve Avrupalı silah şirketlerinin gözünden değil elbette ama anti-emperyalist perspektifle. Bu SİHA’ların pek çok kritik parçasının yine İngiltere ve Kanada’dan tedarik edildiği biliniyor. Ama burası önemli değil. Sonuçta teknolojik ürünlerde illaki yabancı parçalar olacak. Ama neden İngiltere Savunma Bakanlığı SİHA’ların dünya çapında reklam ajansı gibi çalışıyor? Sorgulamalıyız. Bu SİHA’lar Karabağ’da, Libya’da, Suriye’de, Ukrayna’da kullanıldı. Bu dört bölgede de Rusya’ya ve onun vekil güçlerine karşı kullanıldı. Libya’da Fransızların desteklediği Hafter’e, Karabağ’da Ermenistan’a karşı kullanıldı. Ama hiçbir yerde bu SİHA’lar İngiliz çıkarlarının kılına dokunmadı. Ve emin olabilirsiniz dokunmayacak da. Sorgulayacağız. Nihayet devletten tek kuruş destek ya da hibe almamışlar. Hepsi öz kaynakmış. Açıyor musunuz defterleri? Öz kaynaklarımız ne kadar öz? Ben Wallace (İngiliz Savunma Bakanı) babasının hayrına mı SİHA reklamı yapıyor? Sorgulayacağız. Herkes, en başta da işçi sınıfımız sorgulamalı!

İsrail katlediyor, istibdad alkışlıyor! Siyonizme geçit vermeyelim!

Filistin’in büyük oranda İsrail işgali altındaki parçası Batı Şeria, uzunca bir süredir Siyonistler için bir dikensiz gül bahçesi halini almış durumda. Bir yandan yeni Siyonist yerleşimler inşa ediliyor, diğer yandan da Filistin Özerk Yönetimi denen işbirlikçi yapı, Batı Şeria’yı silahtan arındırıp, silah kullanma tekelini kendi polis gücünün elinde tutmaya çalışıyordu. Biraz da bu yüzden, geçtiğimiz yıllarda intifadayı andıran son yükseliş, halkın Siyonist kontrol noktalarına çantalarında taşıdıkları bıçaklarla yaptıkları saldırılar biçimini almış, "bıçak intifadası" olarak adlandırılmıştı.

Filistin direniş örgütlerinin çabaları sonucunda burada farklı gruplara yakın gençlerin bir arada hareket ettiği bir silahlı yapı, geçtiğimiz aylarda vücut bulabildi. Aslan Yuvası (Arınu’l-Usûd) adını alan bu yapı, Siyonistlere ait kontrol noktalarına ve devriyelere saldırarak dikkat çekti.

Bununla eş zamanlı olarak, İsrail’de yapılan seçimlerin sonucunda Siyonist yelpazenin en sağındaki partiler Netanyahu ile birlikte bir koalisyon kurarak iktidarı daha merkez bir Siyonist koalisyonun elinden aldılar. Yanlış anlaşılmasın, bir önceki koalisyon da ırkçı, ayrımcı, sömürgeci ve etnik arındırmacıydı. Yeni koalisyonun ayırt edici yanı, faşizan olması.

Sonuç, İsrail’in Batı Şeria’yı her türlü aracı kullanarak büyük bir abluka altına alması, neredeyse her gece başka bir noktaya baskınlar yaparak yeni filizlenen silahlı direnişi imhaya yeltenmesi oldu. Bu şekilde, Siyonistler 2023 yılının daha ilk ayında 30’dan fazla Filistinli’yi katlettiler. Bunların 9’u, Cenin kentine Siyonist güçlerce 26 Ocak’ta yapılan baskında öldürüldü. Cenin katliamı, Filistin halkının tüm dostlarında büyük bir öfke yaratırken, Filistin halkının bir gün sonra verdiği yanıt, Batı Şeria’da İsrail’in canı istediğinde girip onlarca Filistinliyi öldüreceği bir düzenin kurulamayacağını gösterdi. Hayri Elkem adlı genç, Kudüs’te yerleşimcileri hedef olarak 7’sini öldürdü. Basında saldırının bir sinagoga yönelik olduğu söylense de Elkem’in hedefinde sinagogun olduğu sokaktaki yerleşimciler vardı.

Saldırı basında geniş yer buldu. Emperyalist

ülkelerin dışişleri ve medya kuruluşları, bir gün öncesindeki Cenin katliamını görmezden gelip Elkem’in eylemini kınar ve “İsrail’in kendisini savunma hakkından” bahsederken, benzer bir yaklaşım Türkiye Dışişleri Bakanlığında da geldi. Bakanlık, Cenin katliamı için “baskın” ifadesi ile yetinirken, kurt ile kuzu arasında tarafsız kalmanın işareti olan “olaylar” ve “gerilimin yükselmesi” gibi ifadelerle başvurdu. Elkem’in eylemini ise “terör saldırısı” olarak kınadı ve Ocak ayı boyunca süren Siyonist saldırganlıkta açıkça İsrail’in yanında saf tutmuş oldu.

Gelinen noktada, İsrail’deki yeni hükümet her ne kadar afallamış olsa da, daha şiddetli girişimlerde bulunması yüksek bir ihtimal. Bunun ilk sinyali, Hayri Elkem’in eylemini takiben İran’daki bazı hedeflere yönelik bir SİHA saldırısı ile verdi. Ardından Gazze’de ufak çaplı bir bombardıman gerçekleşti. Bir yandan da çoğu silahlı olan yerleşimcilerin halen silahlanmamış olanlarına silah temini ve eğitimi için de düğmeye bastı.

Tüm bunlarla eşzamanlı olarak Türkiye ile İsrail arasındaki normalleşmenin sonuçları da hızla ortaya çıkıyor. Siyonist elçi ve maiyeti Türkiye burjuvazisinin farklı unsurları ile temaslarını sürdürüyor, karşılıklı ziyaretler sıklaşıyor, Türkiye üniversiteleri Siyonist temsilcileri ağırıyor. Filistin halkının dostu, Siyonist İsrail’in ve emperyalizmin düşmanı bizlerin önümüzdeki dönemde bu dalgayı göğüslemek için önemli görevler üstlenmesi gerekeceğine kuşku yok. Bir kez daha yineliyoruz: Emekçi halkımızın çıkarı, Siyonizmin ezilmesindedir!

Ukrayna’daki NATO-Rusya savaşının birinci yılında ve Türkiye’nin NATO’ya girişinin 71. Yıldönümünde gerçekleştireceğimiz panelde Devrimci İşçi Partisi Genel Başkanı Sungur Savran ile “NATO ve emperyalizm”i konuşuyoruz. Üçüncü dünya savaşının taşlarını döşeyen, insanlığı büyük felaketlere ve barbarlığa sürükleyen emperyalizmin ve onun vurucu gücü NATO’yu Marksizm’in ışığında anlamak ve anti-emperyalist mücadeleyi yükseltmek için 19 Şubat Pazar günü DİP İstanbul Okmeydanı bürosunda saat 14:00’da buluşalım.

Ukrayna savaşının yıldönümünde NATO ve emperyalizm

Konuşmacı:
Sungur Savran
Devrimci İşçi Partisi Genel Başkanı

DIP

19 Şubat Pazar

14:00

DİP İstanbul Okmeydanı bürosu

Asgari ücret daha hesaba yatmadan açlık sınırının altında kaldı!

Sendikalı işçiler işgal, grev, direniş diyerek asgari ücreti ikiye katladı!

2022'nin son ayları milyonlarca asgari ücretlinin gözü hükümetin açıklayacağı asgari ücret rakamındaydı. Her kafadan bir ses çıkıyor, herkes rakam söylüyordu. Konunun esas muhatabı olan milyonlarca asgari ücretlinin belirleyici olmadığı, sendika bürokratları, patronlar ve hükümet temsilcilerinin belirlediği asgari ücretin de emekçileri refaha kavuşturması beklenemezdi. Nitekim öyle de oldu. Türk-İş Ocak ayı açlık sınırını 8.864 lira olarak açıkladı. Yani asgari ücretliler ilk zamlı maaşlarını almadan asgari ücret açlık sınırının altında kalmış oldu.

Bütün bunlar olurken kendi göbeğini kendi kesen örgütlü, sendika-

lı işçiler ise son aylarda imzalanan sözleşmelerle açlık ücretlerini ellerinin tersiyle iterken asgari ücretle aradaki farkı açtılar. Son dönemde metal iş kolunda Birleşik Metal-İş sendikasının imzaladığı sözleşmelere bakalım. Daha iki yıldır sendikalı olan ve geçtiğimiz Ekim ayında ikinci sözleşmelerini imzalayan Chen Solar işçilerinin bugün ortalama ücretleri net 15 bin lira civarına gelmiş durumda. Daha sonra grev yasağını tanımayarak greve çıkan Bekaert işçileri 17 günlük grevin sonunda ortalama ücretlerini net 19 bin lira civarına getirdiler. Yine Birleşik Metal-İş sendikasında örgütlü Grid, Schneider Enerji, Hitachi gibi

fabrikalarda net ücretler ortalama 20 bin lira civarına gelmiş durumda. Bu bahsedilen ücretlere bayram parası, erzak yardımları, yakacak yardımları gibi birçok sosyal hak eklendiğinde rakamlar daha da yukarı çıkıyor.

Açlık dayatmasına karşı sendikalarda örgütlenelim!

Sendikasız fabrikada çalışan işçi de aynı ülkede yaşıyor sendikalı fabrikada çalışan işçi de. Aynı mahallelerde oturup aynı marketlerden alışveriş yapıyorlar. Yani ikisinin de ihtiyaçları aynı. Ama alınan ücretler arasında uçurum var. Bu farkın tek sebebi örgütlülük. Sendikalı işçiler

örgütleniyor ve hakkını patronlardan söke söke mücadele ederek alıyor. Bu örgütlü güç sayesinde hükümetin ve patronların dayattığı açlık ücretini elinin tersiyle itebiliyor. Bugün asgari ücret denen açlık ücreti örgütsüz işçinin ücretidir. Biz işçilerin ekonomimizin iyileşmesi, soframızdaki ekmeğin büyümesi için tek çaremiz var o da örgütlenmek. Kimseden medet ummadan, kimsenin ağzına bakmadan işgal, grev, direniş diyerek

hakkımızı söke söke almak dışında başka bir seçeneğimiz yok. O yüzden kendimize, ailelerimize, geleceğimize karşı sorumluluğumuzu yerine getirerek örgütlenelim, sendikalı olalım ve bizlere dayatılan açlık ücretlerini ellerimizin tersiyle itelim.

AKP iktidarında her şey müteahhitler için!

AKP iktidarı müteahhitleri ihya etmek için yeni bir kampanya başlattı. Çevre ve Şehircilik Bakanlığı kamu bankaları aracılığıyla başlattığı "Yeni Evim kampanyası" ile yüzde 0,69'dan 0,99'a kadar faizli kredilerle orta gelirli ev alma imkânı yarattığını söylüyor. Ancak esas maksat halkın ev sahibi olması değil müteahhitleri ihya etmek. Söz konusu krediler Emlak Konut, GYODER, İNDER, KONUTDER, İMKON ile Türkiye Müteahhitleri Birliği'ne bağlı olan şirketlerin projelerini kapsıyor. Bu kapsamdaki müteahhitler gınaşırı basına konut piyasasındaki canlanma dolayısıyla AKP'ye teşekkür eden röportajlar veriyorlar.

Söz konusu kampanya henüz ikinci el konutları kapsamıyor. Ama ikinci ellere de

kampanya gelecek dedikodularının ayyuka çıkması ev fiyatlarını bir gün içinde yüzde 10'a kadar artırdı. Yani bu kampanya başını sokacak bir ev almak isteyen işçi ve emekçiler için ev almayı kolaylaştırmak bir yana zorlaştırmış oldu. Sadece bu da değil. Kamu bankalarının bu iş için kullanılması kamu kaynaklarının müteahhit sermayesine transfer edilmesi anlamına geliyor. Bu paralar karşılıksız değil. Kamu bankalarının açıkları eninde sonunda emekçi halktan alınan vergilerle finanse ediliyor. Böylece müteahhitleri ihya

eden kampanya işçinin emekçinin sırtındaki yükü daha da artırıyor.

Devrimci İşçi Partisi diyor ki:

Emlak ağalarının konutları kamulaştırılsın! Toplu konut ve lojman inşa seferberliği! Evler oturanların!

Devrimci İşçi Partisi evler oturanların diyor. Kapitalistler bu sözü duymaz vatandaşın evine, malına, mülküne çökecekler diye feryadı basıyor. Korkmakta haklılar çünkü işçi iktidarı onlarca, yüzlerce, binlerce konuta çökmüş olan emlak zenginlerinin varlıklarını tazminatsız olarak kamulaştırarak emekçi halkın kullanımına sunacak. Tüm hayatını fabrikalarda, madenlerde, ofislerde çalışarak geçirmiş ve borç harç ev sahibi

olan emekçi halkın konutlarına, köylerinde ya da sayfiye yerlerinde edindikleri ve oturdukları evlere de tabii ki el konmayacak. Emekçi halktan insanların ek konutlardan elde ettiği küçük çaplı kira gelirini de devlet karşılayacak.

Sağlıklı ve güvenli koşullarda barınmak haktır. Borç harç ev sahibi olan işçi ve emekçilerin yaşadığı konutların pek çoğu ne sağlıklı ne de güvenli. "Evler oturanların" diyen Devrimci İşçi Partisi bu konutların yenilenmesini de içeren devlet ve kamu işletmeleri tarafından gerçekleştirilecek bir toplu konut ve lojman inşa seferberliğini savunuyor.

Emekçi halkın şehirlerin çeperlerinde küçük, sağlıksız ve güvenli evlere sürülmesine son! Şehir merkezlerindeki konut enflasyonunu kamulaştırılarak merkezi bir planlama dahilinde işçi ve emekçi

ailelerin kullanımına açılacaktır. Yetişkinlerin çalıştığı, çocukların ve gençlerin okudukları muhitlere yakın konutlarda kalması, konutların pek çok sosyal tesisin, kreşlerin, çamaşırhanelerin, restoranların, sinemaların, tiyatroların, spor alanlarının vb. yer aldığı kampüsler şeklinde planlanması kamu işletmelerinin lojmanlarının inşa edilmesiyle mümkündür.

Tam bir iş güvencesine sahip olan işçi ve emekçiler bu sayede sadece çalıştıkları sürece değil, emekliliklerinde de konut hakkına ücretsiz şekilde kavuşabilecekler. Gelecek kuşaklar için de konut hakkı iş güvencesi ve istihdam garantisine bir bütün olarak sağlanacaktır. Kısacası evler müteahhitlerin, emlak zenginlerinin ve ödenmeyen kredileri fırsat bilip evlere çöken bankaların değil oturanların olacaktır!

AKP'nin seçim ekonomisi memleketi borç kölesi yapıyor

AKP'nin seçim ekonomisinde döviz kurlarını belirli bir düzeyde tutmak önemli bir rol oynuyor. Çünkü halkın döviz kurlarında artış olduğunda kriz var algısına kapıldığını düşünüyorlar. Bu yüzden önce Kur Korumalı Mevduat uygulaması ile döviz kurlarında belirli bir istikrar sağladılar. Ancak bu uygulamanın bütçeye maliyeti 92,5 milyar Türk lirası oldu. Merkez Bankası tarafından KKM dolayısıyla ne kadar ödeme yapıldığı ise açıklanmıyor.

KKM'nin bütçeye maliyeti yükselince 2022'nin son aylarında yeni bir politika benimsendi ve Katar, Birleşik Arap Emirlikleri, Rusya gibi mecralardan ne karşılığında getirildiği kamuoyuna açıklanmayan dövizleri piyasaya sürerek döviz kurunda istikrar sağlamaya çalıştılar. En son Bloomberg'in tahmini toplam 108 milyar dolara yakın dövizin bu şekilde piyasaya satıldığı yönünde.

Bütçe açığı borçlanmayla kapa-

tılacak. Merkez Bankası tarafından piyasaya satılan dövizler de borç alınmıştı. Ya da Türk lirası ile takas (SWAP) edilmişti. Onların da vadesi geldiğinde faiziyle ödenmesi gerekecek. Tüm bunların faturası elbette ki vergilerle doğrudan, enflasyonun artmasıyla ise dolaylı yoldan emekçi halka ödetilecek. Beka edebiyatıyla oy toplayan istibdad cephesi ülkeyi borç kölesi haline getirerek esas beka sorununu yaratıyor.

Bugünden uyarıyoruz. İstibdadın kendi bekası için ülkeyi borç batağına sürüklemesi asla meşru değildir. İşçi sınıfı ücretlerini hayat pahalılığına karşı korumak için örgütlenmeli ve gerektiğinde grevlerle üretimden gelen gücünü masaya koymalıdır. Gayrimeşru borcun faturasını ödemek için adaletsiz vergi düzenine karşı bir emekçi halk seferberliği başlamalıdır. Türkiye'yi boyunduruk altına sokan dış borçlar reddedilmelidir! Türkiye'yi kendi çıkarları için borç batağına sürükleyenler yargılanmalıdır!

Tüpraş işçi denetiminde kamulaştırılsın!

Tüpraş 2006 yılında 4,1 milyar dolar ihale bedeliyle Koç-Shell ortaklığına satıldı. Ortağı Shell ile 4,1 milyar dolar ihale bedeliyle 28 milyon ton kapasiteli dört rafineriyi (İzmit, İzmir, Kırıkkale, Batman) alan Koç Holding yılda 500 milyon ile 1 milyar dolar arası net kâr elde eden bir şirkete sahip olmuş oldu. Tüpraş'ın bu kadar kârlı bir şirket olmasının sebebi alanında tekel konumunda olmasıdır. 2018'de Aliağa'da faaliyete başlayan Azerbaycan petrol tekelci Socar'ın Star Rafineri'si Tüpraş'ın petrol rafinasyonundaki hakimiyetini ortadan kaldırmadı. Dolayısıyla Tüpraş elde ettiği aşırı tekel kârlarını Koç Holding bünyesine aktarmaya devam etmektedir.

2022 yılında da birinci 6 aylık dönem kârını 11 milyar 601 milyon lira açıklayan Tüpraş bir önceki yılın ilk 6 ayındaki 939 milyon

368 bin liralık kârını yüzde 1082 artırdı. İşte Tüpraş işçilerinin ek zam talebiyle başlattığı eylem böyle bir ortamda gerçekleşmiştir. Koç'un mevcut enflasyon ve hayat pahalılığı ortamında işçilerine önerdiği ek zam oranı 9,6'dır. 6 aylık enflasyon zammı ile toplamda yüzde 25'e gelmektedir. Tüpraş işçisi bu teklife eylemlerle cevap vermiştir ve bu mücadelenin sonucunda elbette ki kazanım elde edecektir. Ancak mesele sadece Tüpraş işçisinin meselesi değildir. Tüpraş işçisinden çalışanlar emekçi halktan çalışanların bir parçasıdır. Tüpraş işçisi ve emekçi halk el ele vererek istibdad rejiminin, Koç Holding ve yabancı sermaye ile birlikte milletin kaynaklarını gasp etmesine son vermek için mücadele etmelidir. Çözüm Tüpraş'ın işçi denetiminde kamulaştırılmasıdır!

Sosyal deprem! Sosyal enkaz! Sınıfsal uyanış!

AKP övünsün! Zenginler zenginleşti. Otoyollar, köprüler, şehir hastaneleri yapan müteahhit şirketlerin kasasından dolarlar taşıyor. Koç'lar, Sabancı'lar, Ülkerler, bütün büyük holdingler özelleştirme denen vurgunla kamu mallarına çöktü, kârlarını kat kat arttırdı. Bankaların, İş Bankası'nın, Akbank'ın, Yapı Kredi'nin, Garanti BBVA'nın, İNG'nin bilanço kârı tavan yaptı. Ama işçi ailelerinin, emekçilerin, yoksulların oturduğu binalar "dikine mezarlar" olmaya devam etti! AKP, Türkiye'yi sadece bir deprem felaketinden bir diğerine kadar aynı büyük sorunlarla taşımadı. Bir ekonomik krizden aldı, yeni ve dev bir ekonomik krize soktu. Bu krizde sermaye daha da palazlandı, emekçi ve yoksul sefalet koşullarına geriledi.

Zenginler, para babaları, iktidarın seçme adamları enflasyonda da

kazandı. Ülkeyi emekçi halk için bir sosyal enkaz haline getirdiler. Enflasyon altında ezilen emekçi halkın içinde sadece sendikacı, örgütlü, mücadeleci işçiler bir nebze olsun ayakta kalabildi. Ve şimdi de bu işçi sınıfı depremin yaralarını sarmak için yine en ön cepheye koşuyor. Memleketin omurgasını işçi sınıfı oluşturuyor. 1999'da olduğu gibi, her depremde olduğu gibi, her zaman olduğu gibi. Ama 1999'dan unutmamamız gereken dersler var. Çıkarmamız gereken dersler var. 1999 depremi olduğunda işçi sınıfı bir süredir büyük bir eylemlilik hali içindeydi. Bu eylemler bugün EYT olarak bilinen mezarda emeklilik yasasına karşıydı. Deprem olunca sendikalar eylemlerini durdurdular. Ama dönemin iktidarı daha insanlar enkaz altındayken yasayı meclisten apar topar geçirdi.

İşçi sınıfı yine canlarımız için se-

ferber olacaktır. Ama depremi fırsat bilerek haklarımızın gasp edilmesine suçlu ve sorumlu sermayeye kesilmeyen faturanın emekçi halka ödenmesine asla razı olmamalıyız. Yaralarımızı saracağız ama sorumlulara ve suçlulara da faturayı ödeteceğiz.

İşçi sınıfının ileri bölüklerinden başlayan ve Erdoğan'ın grev yasaklarına rağmen grevle, direnişle bileğinin hakkıyla mücadelelerini kazanan irade geleceğe dair umudumuzdur. Bu mücadelelerde filizlenen bilinç ve uyanış dalga dalga yayılmalıdır. Zira sermaye düzeninin ve istibdadın bize yaşattığı sosyal depremin ve bizleri altında bıraktığı sosyal enkazın altından ancak bu bilinçle ve uyanışla çıkarız. İşçi sınıfı, emekçiler, halk, kaderini onlarla bir tutan bütün toplum artık ipliği pazara çıkmış bu düzene nihayet son verecek.

AKP deprem üzerine geldi enkaz altında bırakıp gidiyor

Adalet ve Kalkınma Partisi Türkiye'nin kuzeybatısında yaşanan üst üste 1999 Marmara ve Sakarya-Düzce depremlerinin hemen ardından 2002 yılında kazandığı seçimler sonrasında ilk hükümetini kurdu. Bugün neredeyse tam 20 yıl sonra AKP-MHP hükümet sistemi çatırdarken, bu sefer ülkenin güneydoğusunda büyük bir deprem yaşandı. Marmara depremi Richter ölçeğinde 7,6 büyüklüğündeydi, bu seferki ise 7,7 olarak veriliyor. AKP'nin Türkiye'nin başında kaldığı iki on yılın geride ne bıraktığını pek az şey bu kadar berrak anlatabilir.

AKP iktidara geldiğinde Türkiye 1999 depremlerinin hesaplaşmasını yeni yapıyordu. Bütününü sakat bir inşaat sektörünün ürünü olan "dikine mezarlar", ne kadar gizlenmeye çalışılsa da resmî rakamlarla 17 binin üzerindeydi. Bunun nasıl bir katliam olduğunu bütün ülke derhal kavradı. Dilimize bir deyim girdi: "Deprem değil kapitalizm öldürür!" Üstelik depremin vurduğu bölge Türkiye'nin en zengin bölgesiydi. Kocaeli, muazzam sanayi birikimiyle ülkenin kişi başına gelir bakımından en yüksek düzeyin var olduğu bölgedir. Böyle bir bölgede bu ölçekte bir hasar yaşandığında herkes soruyordu: Gelecekte daha yoksul bölgelerde ya da İstanbul gibi nüfusun çok daha yoğun olduğu metropoliten kentlerde nasıl bir felaket yaşanır?

AKP iktidara geldiğinde Doğal Afet Sigorta Kurumu kurulmuş, kısa adıyla DASK olarak bilinen zorunlu deprem sigortası yürürlüğe girmişti. Ama bunun anlamı sadece halkın sahibi olduğu konutun ya da dükkanının, işliğinin yıkılması halinde eline bir miktar para geçecek olması idi. Üstelik bunun maliyeti de yine halkın kendi cebinden çıkıyordu.

AKP ise 2012'de halk arasında kısaca Kentsel Dönüşüm Yasası adıyla bilinen, amacı kâğıt üstünde depreme karşı dayanıksız yapıların yerine dayanıklı binalar inşa etmeyi hedefleyen bir düzenleme yaptı. O günden bu yana bu yasa AKP belediyeleri ve büyük mülk sahiplerince öylesine kötüye kullanıldı ki, şimdi o yasanın halk arasındaki adı Rantsal Dönüşüm Yasası haline gelmiş bulunuyor! Buna karşılık Türkiye'nin her yerinde kentlerin bina stokunun çok önemli bir bölümü biraz büyük bir deprem karşısında yerle bir olacak durumda.

Yani AKP 1999 depremi gibi çok önemli bir uyarıdan bile yararlanarak Türkiye gibi yüzde 90'ından fazlası çok riskli deprem bölgesi olan bir ülkeyi neredeyse 2002'de bulunduğu şekilde 2023'e taşıdı! Sadece bu bile AKP'nin MHP ile girdiği ortaklık temelinde hüküm sürmekte olan iktidarının neden gitmesi gerektiğini tartışmasız olarak ortaya koyuyor.

"7,4 yetmedi mi" diye soranlarla "bu depremi dış güçler yaptı" diyenler aynı! Bunları iyi tanı gerçeğe sahip çık!

1999 depreminden sonra, AKP taraftarlarının bir bölümü bu doğal afeti utanmazca Allah'ın kendi karşıtlarını cezalandırması olarak değerlendirmişlerdi. Bazı etkinliklerde "7,4 yetmedi mi?" pankartları açmış, 10 binlerce ailenin canını yakan, içini kavuran bir depremi "cezalandırma" olarak göstermeye çalışmışlardı. Şimdi de aynı çevrelerde depremi dış güçler Erdoğan'a karşı yaptı gibi akla, mantığa, bilime aykırı komp-

lo teorileri piyasaya sürülüyor. İkisi de safsatadır. Gerçeğe ekme gibi su gibi ihtiyaç duyulan bir anda insanların suyuna ekmeğine zehir katmaktan farksızdır.

Biz depremlerin bütününü açıklanabilen, doğa yasalarıyla izah edilebilen bir nedenselliğin ürünü olduğunu, bilimin bu konuda her geçen gün daha ince ayrıntılara vâkıf hale geldiğini biliriz. Biz ölümün, hasarın, evsizliğin, işçi-emekçi ailelerinin sefaletinin

sorumlusunun deprem olmadığını söylüyoruz. Biz sorumlunun sermayenin kâr hırsını karşılamak için toplumun ezici çoğunluğunun ihtiyaçlarını kurban eden bir toplumun, kapitalist toplumun ve onun hizmetkârı hükümetlerin olduğunu söylüyoruz. 1999 depreminde de Elazığ, Van, İzmir, Bingöl depremlerinde de bugün de aynı sözü yani gerçeği söylüyoruz. Gerçeğe sahip çıkmak yaşama sahip çıkmaktır.

Uluslararası yardıma evet, Siyonizmin halkla ilişkiler operasyonuna hayır!

Türkiye'nin depremin hemen ardından ERCC (Acil Müdahale Koordinasyon Merkezi) üzerinden bulunduğu kentsel arama ve kurtarma alanında uluslararası yardım çağrısına pek çok ülke olumlu yanıt verdi. Türkiye'de devletin bu alanda gösterdiği yetersizlik düşünüldüğünde, enkaz altındaki insanların bir an önce kurtarılmasında faydası olabilecek bu tür bir girişime hayır denemez. Fakat, bu çağrıya olumlu yanıt verenlerden biri de İsrail. Etnik arındırıcı,

işgalci, ırkçı İsrail devleti, deprem yaşandığında, Türkiye ile girdiği normalleşme sürecinde bir süredir kendisini Türkiye kamuoyuna şirin gösterecek bir dizi girişimde bulunmuş durumdaydı. Hasbara adı verilen Siyonist propaganda mekanizmasının önümüzdeki dönemde Türkiye'de etkili bir biçimde işletileceği, İsrail'in bu alana çokça para döküleceği açıktır. Türk, Kürt, Arap ve Yahudi halklarının çıkarları, İsrail'in deprem bölgesindeki yardım faaliyetle-

riyle kendi reklamını yapmasını engellemesini gerektirir. Her gün en az bir Filistinli ailenin evini başına yıkan, Gazze'yi düzenli olarak bombalayan bir devletin, kanlı elleriyle başka bir halkın deprem yarasını sarması, bir reklam olmaktan başka bir anlam taşıyamaz. Pek çok Filistinli'nin, sabaha karşı depremle sarsıldıklarında akıllarına ilk olarak depremin değil, bir İsrail bombardımanının gelmiş olması, bize durumu özetlemektedir.

Deprem de kapitalizm de sınır dinlemiyor!

6 Şubat sabahı meydana gelen büyük deprem, Türkiye'deki 10'dan fazla ilin yanı sıra Suriye, Lübnan ve Filistin'i de vurdu. Suriye'de Halep depremden en çok etkilenen bölge oldu. Kentte yıkılan binalar var, bu yazı yazılırken gelen haberlere göre Suriye genelinde 1000'den fazla kişi yaşamını yitirmişti ve yüzlerce kişi de enkaz altında. Ayrıca gelen ilk haberlere göre deprem Afrin başta olmak üzere Rojava'nın batı kentlerinde de hasar ve can kaybı yaratmış durumda. Genel olarak bakıldığında Suriye'de savaşın yıkımına depreminin eklendiği söylenebilir. Depremin etkilediği Kuzey Lübnan, Kıbrıs, Filistin ve Mısır'da ise ilk belirlemelere göre can kaybı yok.

Fay hatları da depremler de ülkeler arasında sınır tanımıyor. Ancak sınıflar arasındaki sınırları daha da belirginleştiriyor. Depremin vurduğu coğrafyanın tamamında ortak bir şey var. Toplumların en temel ihtiyaçlarından olan barınmanın, tamamen piyasa mekanizmasına havale edilmiş olması ve bu yüzden de bu kadar büyük depremler yaratacağı bilinen bir fay hattının etrafındaki kent ve köylerin inşasında tek belirleyici unsurun bir avuç müteahhit sermayesinin kârı olması. Bu durum Maraş, Adana ve Antakya'da da böyle, Halep'te de, İdlib'de de, Afrin'de de böyle. Çözüm, kuşkusuz bu halkların kapitalizme karşı enternasyonal mücadelesinden geçiyor!